

SALUTACIÓ

Estimats germans,

Amb goig escric aquesta salutació a tots vosaltres en aquest butlletí de la Germandat, el primer després de l'Assemblea de juny. Penso que us adonareu ara que això de la Germandat és de debò, que les vostres preocupacions, que alguns de vosaltres em transmeteu, ja no tenen raó d'ésser. Per bé que ja vaig dir a l'Assemblea que mai la Germandat havia estat suprimida. Era una marxa més aviat alentida per les circumstàncies del nomenament de l'Abat de Poblet, P. Maur, com Abat General, i la necessitat de donar un altre caire a la Germandat, ja que els temps han canviat. Poblet està pràcticament restaurat i el que cal fer és que Poblet escampi la seva força espiritual entre els qui l'estimeu.

Però quan volem fer un nou pas endavant, mirant el futur, cal parlar al present amb la riquesa d'un passat que no ha mort, que està en el cor dels monjos, que està en les pedres venerables del monestir, en la seva vida quotidiana, que està en vosaltres mateixos...

Jo he de dir-vos que m'apassiona el futur, que espero amb desig viu. És molt viu aquest futur que ens porta el Regne, però mai no pot venir un futur sense tenir en nosaltres el passat que va viure aquesta mateixa il·lusió

SALUDO

Queridos hermanos:

Con alegría os dirijo este saludo en este primer Boletín de la Germandat, después de la Asamblea del mes de Junio. Creo que tenéis motivos para pensar que la Germandat vuelve a tener una actividad normal, y que las preocupaciones que muchas veces me habéis manifestado en torno a la misma ya no tienen razón de ser. Aunque ya manifesté en la Asamblea que yo nunca había considerado suprimida la Germandat. Era más bien una vida ralentizada por las circunstancias de la elección del Abad de Poblet, P. Mauro, como Abad General de la Orden, y la necesidad de darle otra proyección, ya que los tiempos han cambiado. Poblet, prácticamente está restaurado y lo que ahora es más importante es que irradie su fuerza espiritual entre quienes estimáis esta vida y este espacio singular de Poblet.

Pero cuando queremos dar un nuevo paso, mirando hacia el futuro, es necesario también hablar al presente con la riqueza de un pasado que no ha muerto, que está en el corazón de los monjes,

en las piedras venerables del monasterio, en su vida cotidiana, en vosotros mismos...

Por mi parte he de deciros que me apasiona el futuro, que espero con deseo vivo. Un futuro que nos va acercando al Reino; pero nunca puede venir un futuro bueno si prescindimos en nuestra vida de ese pasado que ha vivido esta misma ilusión de futuro, y que de alguna manera llevamos incorporado a nosotros. Yo tengo siempre un recuerdo

de futur. I per això, jo vull dir que amb mi hi ha el record agraït de persones respectables que portaren sempre Poblet en el seu cor: el Sr. Eduard Toda, el Sr. Felipe Bertran Güell com a iniciadors, en moments diferents, d'un camí de restauració. En la meva oració aquestes persones tenen un record permanent. Però també caldria esmentar les persones que, potser una mica més en l'ombra, els van acompanyar en el treball de restauració, així com tota la tasca portada a terme per l'anterior Junta i de la qual més d'una vegada, i amb complaença, he escoltat elogis sincers i entusiastes.

Jo, per la meva part, sempre he assumit amb molt de gust tot allò que es referia a la Germandat, i que mai ha estat abandonada: els funerals pels germans a Poblet i Barcelona al novembre o el recés de germans en el monestir.

A més, avui l'Església ens empeny molt a tenir cura dels laics com a membres qualificats i necessaris sense els quals no hi ha Església. Així doncs, una associació com la Germandat d'Amics del Monestir, entusiastes com sou per la vida monàstica, per fer un camí espiritual, crec amb tota sinceritat que no pot tenir el silenci com a resposta, sinó una col·laboració mútua que ens permeti conrear més profundament els valors religiosos de la nostra fe.

Però cal tenir en compte que recobrar una marxa normal sempre costa una mica al principi; això no obstant penso que el fet d'aquest butlletí és una realitat patent i una promesa certa que la vida s'anirà desenvolupant amb l'ajuda de tots.

Com deia abans, els temps han canviat molt. Avui tenim més riquesa material a

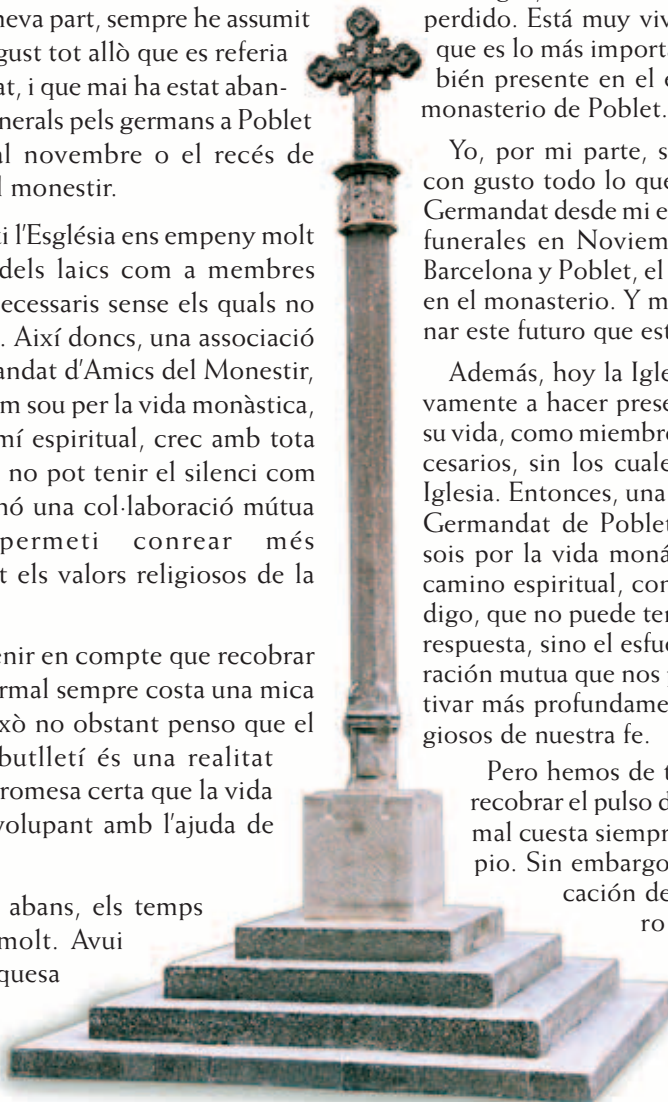
agradecido a personas dignas de todo respeto y admiración, que llevaron siempre a Poblet en su corazón. Pienso en D. Eduard Toda, en D. Felipe Bertran Güell, como iniciadores, en momentos difíciles, de un camino de restauración. En mi oración, en la oración de la comunidad, estas personas tienen un recuerdo permanente. Aunque también podría nombrar otras personas que vivieron este mismo afán y entusiasmo por la restauración, trabajando quizás un poco más en la sombra; y sin olvidar la valiosísima tarea llevada a cabo por la anterior junta y de la que, en más de una ocasión, he oído con sumo agrado, elogios sinceros y entusiastas.

Amigos, eso no está, no estará nunca perdido. Está muy vivo en vuestras vidas que es lo más importante; pero está también presente en el espacio sagrado del monasterio de Poblet.

Yo, por mi parte, siempre he asumido con gusto todo lo que se ha referido a la Germandat desde mi elección de Abad: los funerales en Noviembre, celebrados en Barcelona y Poblet, el retiro de Hermanos en el monasterio. Y me empieza a apasionar este futuro que estamos preparando.

Además, hoy la Iglesia nos estimula vivamente a hacer presentes a los laicos en su vida, como miembros cualificados y necesarios, sin los cuales no hay auténtica Iglesia. Entonces, una asociación como la Germandat de Poblet, entusiastas como sois por la vida monástica, por hacer un camino espiritual, con toda sinceridad os digo, que no puede tener el silencio como respuesta, sino el esfuerzo de una colaboración mutua que nos permita a todos cultivar más profundamente los valores religiosos de nuestra fe.

Pero hemos de tener en cuenta que recobrar el pulso de una actividad normal cuesta siempre un poco al principio. Sin embargo, creo que la publicación de este primer número del Boletín de la Germandat habla de una realidad y de una promesa

tots els nivells, però també és cert que tenim mancança de valors espirituals. L'ambient espiritual és més pobre i de més confusió. En la persona, en la família, en la societat...

Aquí tenim tots una responsabilitat, un repte: cultivar aquests valors espirituals, viure'ls. Molts de vosaltres ja us heu manifestat en aquest sentit donant la vostra opinió a favor d'uns estatuts de la Germandat que vagin en una línia més espiritual. I crec que en tot això estem tots d'acord. Hi ha il·lusió, esperança en aquest sentit en la Germandat, i això és molt valuós com a punt de partida.

També cal dir que avui dia la vida monàstica desvetlla esperança en molta gent. Perquè hi veuen valors que són necessaris per a la vida d'avui en la nostra societat, a fi que assoleixi nivells més humans i més cristians.

Així doncs, vosaltres podeu aportar al monestir, als monjos, el batec del cor de la societat d'avui, podeu fer sentir el ressò de la vostra veu demanant als monjos fidelitat a la nostra vocació i generositat en el nostre testimoni davant el món.

I tots junts, vosaltres i nosaltres, podem i hem d'anar fent un camí de servei a l'Església i al món. El servei d'uns valors que la societat necessita per arribar a ser més humana i també més cristiana.

de ir haciendo un camino interesante con la ayuda de todos.

Como os decía los tiempos han cambiado. Hoy tenemos más riqueza material a todos los niveles, pero también mucho déficit de valores espirituales, a todos los niveles también. El ambiente espiritual es más pobre y más confuso. En la persona, en la familia, en la sociedad...

En este sentido todos tenemos una responsabilidad, un reto: Cultivar estos valores espirituales, vivirlos. Muchos de vosotros os habéis manifestado ya en esta línea dando vuestra opinión a favor de unos estatutos que vayan más en una línea espiritual. En esto todos estamos de acuerdo. No he oído ninguna voz discordante. Hay ilusión, esperanza en la Germandat en este sentido, y esto ya es muy valioso como un punto de partida.

Conviene también subrayar que hoy la vida monástica suscita esperanzas en muchos. Ven en ella valores que son necesarios para la vida de nuestro tiempo, para nuestra sociedad, de forma que pueda alcanzar niveles de vida más humana y más cristiana.

Entonces, vosotros podéis aportar al monasterio, a sus monjes, el latido del corazón de la sociedad de hoy, su resonancia, para pedir a los monjes fidelidad a nuestra vocación y generosidad en el testimonio ante el mundo.

Y todos juntos, vosotros y nosotros, podemos y debemos hacer un camino de servicio a la Iglesia y al mundo. El servicio de unos valores que la sociedad necesita para llegar a ser más humana y por supuesto más cristiana.

EDITORIAL

La publicació d'aquesta revista es deu a una iniciativa del pare Abat de Poblet i de l'actual Junta de la Germandat d'aquest monestir. De fet, ja va ser un propòsit anunciat a la darrera assemblea general dels germans. Ara el veiem finalment materialitzat, i a més en una data clau, com és l'any 2000.

El lector té, doncs, a les mans, un producte que és obra de l'amor i el compromís de servei al que és i representa Poblet, amb la seva comunitat i els seus germans. Per això la nova revista ha de ser considerada obra de tothom que estigui i se senti vinculat espiritualment a Poblet. Tots són cridats a col·laborar-hi en endavant.

L'objectiu de la revista POBLET és recollir i expressar els esdeveniments principals i l'opinió de la Germandat del monestir, així com totes aquelles informacions, en clau de fets o de pensament, que provinquin de la mateixa comunitat de monjos. Alhora ha de servir per projectar els valors històrics, culturals i espirituals del monestir més enllà del seu entorn pròpiament religiós. Per totes dues coses, s'ha procurat que aquesta nova tribuna sigui una eina de comunicació que serveixi tant endins com enfora dels cercles de vida més immediats a Poblet.

I és per això que hem volgut donar a la revista una imatge gràfica i literària posada al

dia, moderna i funcional, sense deixar de transmetre l'objectiu essencial que té encomanat. Podem dir, en aquest sentit, que l'aparició de POBLET coincideix amb un bell moment històric de recerca d'unes relacions més vives, en nom de l'espiritualitat, entre la Germandat, la comunitat de monjos i els sectors més sensibles de la societat. Unes altres expressions d'aquesta embranzida són els nous Estatuts de la Germandat i l'actual projecte de la Fundació Poblet, de la qual s'informa en aquest mateix número de la revista.

En realitat aquesta és la segona època de la nostra capçalera. La primera, amb el mateix títol, data de l'any 1947, però va durar pocs anys, tot i la qualitat obtinguda. En la crònica d'aquell any, els monjos escrivien, un 10 de febrer: «Hem rebut les primeres aportacions econòmiques per a la publicació de POBLET...». Ara hem de fer que la revista sigui millor encara i que duri molt més. Afortunadament, tenim per a això el suport de l'Abat i els monjos, del President de la nostra Junta i els seus companys, i per descomptat de tots els membres d'una Germandat que creix i es renova en inquietuds i edat.

Tenim, doncs, el que és principal, però no oblidem, especialment els germans, que tots estem cridats i convidats a refermar aquesta base amb la nostra aportació individual, sigui material o intel·lectual. D'això en depèn el futur de POBLET com a revista de la Germandat. Bona sort, en l'amor i el treball que Poblet ens grava al cor ■

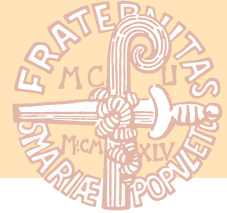

Revista núm. 1, primera època.

Fraternitas Sanctae Mariae Populeti

*De l'ombra freda d'aquestes pedres que han viscut un segle sense ànima,
ba saltat una gran flama de vida espiritual
que ja comença a il·luminar els horitzons
i a atraure els qui en aquest món baix i tenebrós tenen set de cel.*

Manuel de Montoliu, Poblet.

Manuel Castells, el català professor de sociologia que ensenya a Berkeley, en la seva trilogia «Fi de mil·lenni»(1), sosté que hem entrat en un nou món degut a la confluència de tres factors: la revolució tecnològica, la desaparició a l'ensens del capitalisme i de l'estatisme, i a la florida d'una sèrie de moviments socio-culturals com el libertarianisme, els drets humans, el feminisme i el mediambientalisme. Aquesta nova etapa del món ja es denomina l'Època de la Post-Guerra Freda (2) i el seu inici es situa a la caiguda del Mur de Berlín.

En aquest nou món de les albors del segle vint-i-un, ¿quin sentit té la vida monàstica?, ¿quin sentit té una germandat d'un monestir cistercenc?

La vida monàstica és la que lliurement escullen un grup d'homes o dones que se separen del món per a viure en comú i buscar a Déu mitjançant el silenci, la pregària i el treball (ora et labora) a fi d'ajudar als demés a través de l'amor, aquest amor que tant destaca en la doctrina de Sant Bernat de Claravall.

El P. Masoliver respon així a la seva autopregunta: «¿Quin és, doncs, el nostre lloc precís com a monjos, com a monjos cristians, dins l'Església de Déu? Jo diria que som, en primer lloc, simples cristians, que, segon mostrem als fidels... l'eternitat de l'Església, la seva perennitat essencial,

fets testimoni d'eternitat, i que, finalment estem constituïts en Sagrament (signe etern i eficaç) de la contemplació» (3). Per la seva banda, el P. Altisent, al preguntar-li quina és l'aportació d'un monestir en el món d'avui, diu que un monestir és «un lugar retirado... donde unos hombres pueden madurar cristiana y humanamente y, en la medida que Dios se lo conceda, siempre será útil a los hombres mientras haya quien pase angustias, pierda la paz, etc»(4). En un altre lloc, diu que «en un monasterio grande, todo está concebido a partir de unos criterios según los cuales sobra espacio, tiempo y silencio, para que el alma encuentre sus dimensiones propias, humanas» (5). En un altre, «en un monasterio es donde teoría y vida pueden coincidir quizás más completamente. La nuestra es, diría, una vida «de atención»: estamos atentos a la ternura de Dios y queremos que esta ternura nos empape, para hacernos más y más a su imagen, hasta convertirnos en ternura de Dios para los demás»(6). I finalment, en un altre, «un monasterio... es un lugar donde unos hombres han entrado de por vida para ser un pedazo de cosa de Dios. Nada más. Pero nada menos. Para saber lo que es la vida monástica hay que partir de la fe; la fe en la plegaria; la fe en la entrega, sin resultados efectivos, sin espera de contrapartidas, en manos de Dios. Pero con la certeza de que, entonces, la vida de uno será maravillosa y, a pesar de los ratos oscuros, de las tensiones inherentes a toda convi-

vencia, la eternidad empezará secretamente en nuestro corazón»(7-8).

La Germandat de Poblet és una associació de persones que volen viure al soplug del Monestir i la seva comunitat i que volen adaptar la seva vida a la Regla de Sant Benet, pare dels monjos d'occident i patró d'Europa, i gaudir dels benifets espirituals de la seva benevolència (9-10). La Germandat constitueix un cercle concèntric al voltant del nucli de la comunitat, que li serveix, a la vegada, de ropatge i d'element de protecció.

Entre la Germandat i la comunitat es produeix una economia bilateral i mútua. Per una banda, els membres de la Germandat procuren ajudar els monjos amb mitjans materials i serveis, constituint així una mena de braç civil de la comunitat. Per altra banda, els germans, al estar al voltant de Poblet, gaudeixen dels beneficis espirituals que generen el Monestir i la seva comunitat, a la manera que els reis que es troben a les tombes

reials de la basílica i els nobles que es troben al claustre volien ser enterrats allí per tal de poder d'estar a prop d'aquesta font espiritual i gaudir de les pregàries dels monjos. A aquesta comunicació entre la comunitat i la Germandat es referia el Pare Abat Maur Esteve, avui Abat General de Cister, l'any 1980, 15 centenari del naixement de Sant Benet, quan deia «manteniu-vos en aquesta activitat de posar els béns en comú, amb una acollida fraternal oberta a tots aquells que s'atansen al monestir nostre...» (11).

Les grans ciutats d'avui, on viuen la majoria dels sis mil milions de persones, es caracteritzen per la falta d'espai habitable, pel ritme frenètic de la vida i pel soroll. Per això els valors d'espai, temps i silenci que ens ofereix el Monestir són el millor regal que podem aspirar i per això la nostra freternitat, la nostra germanor amb els homes que respiren i perspiren aquest ambient no pot ser més remunerador per les nostres vides. El progrés tècnic actual no s'ha vist acompanyat per un

avanç comparable dels valors espirituals. Tal com adverteix Alexander Solzhenitzyn (12): «el progreso efectivamente amenaza, e incluso está sobrepasando pasmosamente las expectativas, pero únicamente lo está haciendo en el campo de la civilización económica». Un pensador indi ha dit recentment que el món s'ha convertit en un sol cos, però encara està buscant una ànima.

Totes les activitats de la Germandat, àdhuc les materials, des de la seva fundació tenen un objectiu espiritual i de perfecció dels germans. Com deia Felipe Bertran a l'Assemblea General de l'any 1945: (13)»Y todo esto lo hemos de realizar y lo realizaremos con el único objeto, con el supremo fin, de servir al Todopoderoso y a su Iglesia, creyendo que al hacerlo, al ayudar a vivir a estas almas entregadas por su doctrina de vida al sacrificio y encerradas voluntariamente para ponerse a salvo de los peligros del mundo, seguimos el más recto camino para poder obtener del Señor que, «no mirando nuestros pecados, sino la fe de su Iglesia», guarde nuestras almas para la vida eterna».

Com senyala encertadament el P. Masoliver, (14), dins la neuròtica civilització moderna, tota alteració i soroll (i en aquest sentit veritablement inhumana i simiesca), que els nostres germans cristians puguin trobar així en nosaltres casals de pau. Aquesta és la llibertat que els monjos podem donar a l'home d'avui, que, desgraciadament, sembla a voltes que només sàpiga escollir entre l'esclavatge alienador de la subjecció a la societat industrial opulenta, del benestar purament material, i la irritant rebel·lia anàrquica fins l'absurd. Això és que els monjos, sense complexos, hem de dir amb el nostre silenci extern i la nostra aparent estupidesa, la nostra immobilitat, el nostre aparent no servir per a res; això és el que hem de cridar amb la nostra vida i el nostre exemple: que, a l'home d'avui, que

no sap ni pot fer oració, només li resta paradoxalment (paradoxa salvadora), i tal com a nosaltres ens toca d'ensenyar-li, practicar la més alta oració, aquella que recomana precisament aquell home d'oració que fou el nostre Pare.(15)

La història de la moderna Germandat data de 1945, quan un grup de pròcers catalans dirigits i animats pel primer president de la Germandat, Felip Bertran i Güell i pel P. Bernat Morgdes accedint a l'idea de Crear la Germandat de Santa Maria de Poblet llençada pel Sr. Francesc A. Ripoll varen decidir de constituïrla a fi d'atendre les necessitats especialment d'ordre material de la novella comunitat cistercenca.(16)

Actualment els objectius de la Germandat han canviat d'intensitat de forma que si, en els seus inicis predominava l'obra restauradora i d'ajuda a les necessitats físiques de la comunitat incipient, actualment predomina l'obra espiritual.

Obres de restauració actual a la Casa dels Germans

Inicialment, la preocupació de la Germandat es centrava especialment en

la reconstrucció del monument i en les necessitats dels monjos més peremptòries incloent la restauració del Monestir que els servia de sopluig. Són importantíssimes les obres de restauració portades a cap per la Germandat, especialment la reparació dels teulats de la immensa majoria de dependències, habilitació de la basílica, reparacions a les capelles laterals, habilitació del gran dormitori dels monjos i reconstrucció de l'ala de la infermeria i farmàcia, reconstrucció del claustre, reconstrucció de les naus gòtiques per a la nova impremta, reconstrucció del palau del Rei Martí, habilitació del nou museu en la sala abacial de l'abat Mengucho, construcció dels edificis de la Porta Daurada, urbanització de la plaça exterior, i un llarg etcètera. (17)

Actualment, acabada l'obra reestructuradora i restauradora, la comunitat i el monument demanen poques coses materials als germans.(18) I, a part d'això, poques coses els podem donar. Per això, actualment s'intensifica l'economia espiritual entre monjos i germans. No en va hem constatat que, quan el Pare Abat va sotmetre el projecte de nous estatuts de la Germandat als germans a fi d'obtenir els seus comentaris i suggeriments, gran nombre dels germans que van respondre ho va fer en el sentit de demanar que s'accentués l'espiritualitat dels objectius i de les activitats de la Germandat.

Acabada l'obra restauradora, el Monestir ha entrat en una nova època. Lògicament també ha entrat en una nova època la Germandat. Però, com bé va ressaltar el pare Abat en la seva al·locució a la darrera Assemblea General, la característica d'aquesta nova època és la de continuïtat. No es tracta d'uns objectius nous, sinó de seguir els mateixos objectius de sempre: ajuda a la comunitat i economia espiritual com a vincle d'unió amb el Monestir i la comunitat. Es tracta de continuar la valenta i compromesa obra iniciada per Felip Bertran i Güell i els seus

amics i els seus continuadors, presidits successivament per Antoni Sala i Amat, comte d'Egara; Patricio Palomar Collado i el fill d'aquells José Felipe Bertrán de Caralt.

Actualment la Germandat renovada, que compta amb 327 membres, vol rememorar l'esperit i la fe dels seus fundadors i posar-se novament i a plena disposició de la comunitat i del Pare Abat per tot allò que pugui resultar-hi necessari en justa correspondència als molts beneficis que la Germandat rep.

Crec que hem d'estar molt orgullosos de pertànyer a la Germandat de Poblet en la línia de la fe i espiritualitat, ja que, a més de ser Poblet el monestir cistercenc més gran del món *-nulli secundis in orbe terrarum*(19), i el monestir habitat més gran d'Europa(20), és una font formidable d'espiritualitat.

Sant Benet, que visqué al final de l'antiguitat, va fer de salvaguarda d'aquella herència que ell va transmetre a l'home europeu i a la humanitat, i al mateix temps està situat al llindar dels temps nous, a les albors d'aquella Europa que naixia llavors, a través del gresol de les migracions dels nous pobles. Benet abraçà amb el seu esperit també l'Europa del futur.(21) Per això la llum de Sant Benet ens pot guiar també en els clarobscur d'aquest nou món del segle XXI.

Avui, dia de la Mare de Déu d'agost, el Pare Abat en la seva homilia de la missa solemne concelebrada, recordava la visió dels fundadors de Cister entre la dicotomia entre el carnal i l'espiritual i la necessitat de fer una aliança entre el món de l'humà i el món del diví. Per a nosaltres que ens apleguem al voltant de Poblet, la Germandat ens ha de servir per a trobar aquesta aliança i aquest equilibri.

Jo voldria, a través d'aquests paràgrafs complir tres objectius: El primer, agrair a Déu i a la comunitat per haver-nos donat l'oportunitat a la nostra vida d'haver estat

escollits per a participar de la fraternitat del Cister i de Poblet i pels múltiples beneficis que per a nosaltres això representa. El segon, de reconeixement a tots els que ens han precedit en l'afecte i entrega a Poblet, especialment dintre de la Germandat. El darrer i possiblement el més important, animar i estimular a tots

els germans per a que renovin els seus lligams amb Poblet, intensifiquin els seus vincles amb el Monestir i amb la comunitat i traslladin als demés, fills i amics, el missatge de Sant Benet.

Ramon Mullerat

President de la Junta de la Germandat de Santa Maria de Poblet.

1 Manuel Castells, *End of millennium*, 1998, p. 336.

2 Thomas L. Friedman, *The Lexus and the olive tree*, 2000, XX.

3 Alexandre Masoliver, *Si cerques Déu de veritat...*, Reflexions sobre la vida monàstica, 1986, p. 9 i p. 23:

«Tres són, com sabeu, els elements que circumscriuen la qualitat de monjo cenobita per al nostre sant Legislador... «El primer gènere és el dels cenobites, és a dir monasterial, que milita sota una regla i un abat -un abbà, un Pare espiritual» (cap. 1,2), i passa sant Benet després (cap. 58, 17-18) als tres vots que caracteritzen al monjo: la «conversio morum», és a dir, la vida en comú, en comunitat, que inclou els vots canònics actuals de pobresa i castedat...; l'estabilitat i l'obediència. I fixeu-vos que... la mateixa formulació dels vots és continguda ja bellament en la darrera frase... del Pròleg de la Regla: «De forma que, no apartant-nos mai del seu mestratge (obediència), tot perseverant fins a la mort en la seva doctrina i al monestir (estabilitat), participem mitjançant la paciència en les ofrenes del Crist, per tal que merestem d'acompanyar-lo en el seu Regne».

4 Agustí Altisent, *Reflexiones de un monje*, I, 1997, p. 26.

5 Agustí Altisent, «Vivir hoy en Poblet» Reflexiones..., II, p. 56. i p. 57: «Qué hacen los monjes hoy en Poblet? Tienen largos ratos de plegaria (que comienza a las cinco y cuarto de la mañana), la celebración comunitaria (y por el momento diaria) de la misa; lecturas religiosas; trabajan en las distintas oficinas que la casa ha ido creando, cada uno en su lugar, aunque todos participamos de las tareas domésticas como barrer, servir la mesa, etc. La combinación de rezo y esfuerzo ascético (requerido por el trabajo, las incomodidades, la convivencia, las dificultades naturales de la vida humana, etc.) va dirigida a purificar el corazón a fin de que el contacto con Dios sea cada día más poderoso y que uno ponga los menos obstáculos posibles a su entrada en nosotros. Dejar hacer a Dios su obra. Si esto ocurre, uno puede crear alrededor suyo un poco de armonía, de paz comunicativa, tratar de hacer la vida de los demás más alegre. Y ello, a su vez, nos hace más permeables a Dios, más pobres de nosotros mismos, pero más transparentes de Cristo».

6 Agustí Altisent, «La vida monàstica, ¿vale realmente la pena?», Reflexiones..., II, p. 233.

7 Agustí Altisent, «Los monjes, esos inútiles», Reflexiones... II, p. 251.

8 Fa pocs dies, Fra Lluç, el monjo més jove de Poblet, va ser entrevistat per La Vanguardia i, al preguntar-li per la seva vocació, va dir «ser monjo no va ser una decisió meua, sinó de Déu».

9 El Pòrtic dels Estatuts de la Germandat, edició de 1964 deia: «Fiel a la tradición y con el deseo de corresponder a los constantes desvelos y a la generosidad de los amigos y admiradores de nuestro Monasterio de Poblet recientemente resturado a la vida monástica, se constituyó en 1945 la Hermandad de Santa María de Poblet, agrupando así a todas las personas que por diversas razones y méritos vanian disfrutando ya de los bienes espirituales de la Orden».

10 La Germandat s'ha de distingir del Patronat de Poblet, que és un organisme públic creat per l'Estat fonamentalment per a la protecció de Poblet com a monument nacional. El Patronat va ser creat pel Reial Decret de 14 de juny de 1930 i restablert per l'Ordre del Ministeri d'Educació Nacional de 12 de gener de 1939. L'obra de reconstrucció i restauració monàstica ha corregut bàsicament a càrrec del Patronat. Sobre l'obra rectora i restauradora del Patronat, vid. per exemple, Andreu Selvat, *La restauració de Poblet, 1973*.

11 Maur Esteva, «Poblet, quaranta anys de restauració», 1980. Vid. També Louis J. Lekai, *Los cistercienses. Ideales y realidad*, 1987.

12 Alexandre Solzhenitzyn, *«Reflexiones en la víspera del siglo veintiuno»* Fin de Siglo, 1996, p. 7.

13 *Memoria Anual de la Hermandad de Bienhechores de Santa Maria de Poblet*, 1946.

14 Alexandre Masoliver, op. cit., p. 27.

15 Alexandre Masoliver, op. cit.

16 Sobre l'origen de la Germandat, vid. La conferència «Poblet, deber de nuestra generación», pronunciada l'any 1945, per Felip Bertran i Güell a la sessió organitzada a Barcelona per a presentar la Germandat. Luis Monreal i Tejada, *Arte y Guerra civil*, La Val de Onsera, 1999, p. 194, refereix així l'origen de la moderna Germandat: «Una noche de la temporada operística 1944-45 del Liceo barcelonés, me encontré en un pasillo del teatro a don Felipe Bertrán y Güell, prócer de la industria y de las finanzas catalanas. Me dijo que quería hablar conmigo e inmediatamente pasamos a su antepalco y allí estuvimos charlando durante un acto de la función. Me dijo que había estado en Poblet, había admirado la gran empresa iniciada con la restauración monástica, pero también se había dado cuenta de las angustiosas estrecheces en que vivían los monjes. «Hay que hacer algo -me dijo- tendríamos que crear un patronato de bienhechores». Entonces le expliqué cómo funcionaban las cosas. Ya existía el Patronato nombrado oficialmente para velar por el monumento nacional... Lo que se podía y debía crear era una asociación privada, de inspiración religiosa, para atender a las necesidades de la comunidad cisterciense. En una palabra, resucitar la hermandad de Santa María de Poblet. Así quedó acordado en este monumento y así se llevó a cabo en breve término, gracias a la actividad del Sr. Bertrán y Güell, cuyas magníficas relaciones sociales lograron agrupar rápidamente un gran número de destacadas personalidades de la vida pública, intelectual y económica, no sólo de Cataluña, sino también del resto de España».

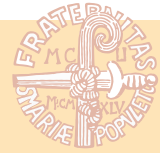
17 Sobre l'obra restauradora dels anys 1944-65, vid. *Un cuarto de siglo de restauración monástica*. Memorias 1944-1965 (Cap. VIII) y Memòria 1972-1973, a càrrec del Secretari Sr. Felio Vilarubias. En aquesta darrera (Cap. V), es conté una «Síntesis de 30 años de actuación de la Hermandad y la obra conjunta de reconstrucción del Monasterio». Maur Esteva, «Poblet, quaranta anys de restauració», 1980.

18 Algunes de les darreres aportacions de la Germandat van ser la col·lecció Mansí, recopilació dels texts del concilis de l'Església i la col·laboració a l'obra de la Iconografia de Sant Benet que va dirigir en Frederic Udina Martorell, membre de la Junta de la Germandat.

19 Angel Manrique, *Annales*.

20 El Monestir és monument històric nacional i el 13 de desembre de 1991 va ser inclòs en el Patrimoni Mundial Cultural i Natural per la UNESCO.

21 Al·locució del Papa Joan Pau II l'1 de gener de 1980, jornada mundial de la pau.

Llista de la Germandat amb els membres que han dit que volen continuar, tancada a 5 de desembre de 2000

Aguadé i Sans, Enric
Aige i Pascual, Antoni
Albes i Veciana, Rafel
Alcañiz i Faci, Ismael
Alegret i Tondo, Josep M.
Alfaras i Castañeda, Miquel
Alió i Borràs, Josep
Alió i Ferrer, Joan
Alonso Biarge, José M^a
Alsamora i Jiballí, Alfons
Altadill i Serres, Carles
Altsient i Francino, Josep
Alvarez Velasco, Luis
Andivia y Abad, Fernando
Andreu i Vives, Antonio M.
Andreu y Rodamiláns, Isidro M^a
Anguera i Bosqué, Josep Albert
Arbeloa i Garcia, Tomàs
Arbestain i Ribas, Ignasi
Arenas y Gambón, Juan-José
Argilés i Murgó, Josep
Badia i Batalla, Francesc
Badia i Batalla, Josep-Maria
Badia i Gomis, Francesc
Balius i Juli, Lluís
Ballarín i Monset, Josep M.
Baltrons i Robert, Genís
Barahona i Canela, Josep
Bassegoda i Nonell, Joan
Batlle i Fornells, Antoni
Batlle i Fornells, Xavier
Bedmar i Blanqué, Francesc
Bertrán de Caralt, José Felipe
Bertran i Casas, Julià
Bertran i Soler, Josep Maria
Bifet i Abelló, Emili
Bilbeny i Garcia, Norbert
Blanch i Vidal, Jordi
Boqué i Vaqué, Josep
Boquer i Bach, Trinitat
Boronat i Roure, Fèlix
Borràs i Cros, Antonio
Borràs i Ollé, Josep R.
Borrull i Ballarín, Francesc
Bosqué i Anglès, Antoni
Bou i Simó, Josep
Bové i Campisto, Antoni

Cabestany i Fort, Joan F.
Callao i Costa, Manuel
Camós i Costa, Santiago
Camps i Calmet, Joaquim
Carreras Cortiella, Antonio
Casamitjana i Escobedo, Pere
Casamitjana i Gasol, Josep
Casanovas i Dolcet, Josep M.
Casanovas i Pons, David
Cases i Casas, Francesc
Castells i Gelonch, Enric
Castellví Bosch-Labrús, Lluís
Castro Díaz, Leopoldo de
Cierco i Noguer, Higini
Clopés i Boix, Ramon
Clopés i Estela, Ignasi
Clua i Monreal, Pere
Clua i Queixalós, Josep
Coch i Beguer, Enric
Cortada i Bove, Joan-Manuel
Costa Ugeda, Maria
Crehuet i Serra, Eladi
Creus i Ferrando, Josep
Cuní i Romeu, Miquel
Cunillera i Perera, Josep M.
Cuyàs i Zaragoza, Camil
Dasca de Moragas, Joan
Dasca de Moxó, Albert
Daura i Amorós, Robert
Daura i Carbonell, Francesc
de Balanzó i de Solà, Joan G.
de Montoliu i de Carrasco, Carles
Descarrega i Pinyol, Josep
Diego Samper, Luis de
Domènech i Clarós, Antoni
Domingo i Farré, Llorenç
Donoso i Mezquida, Lluís
Duch i Martorell, Delfí
Duch i Rivera, Josep
Engel i Masoliver, Pere
Engel Masoliver, Carlos
Escobedo i Gorgues, Pere
Espasa i Civit, Josep Maria
Espasa i Rull, Lluís
Esqué i Abelló, Josep M.
Esqué i Ribera, Domingo
Esteve i Perendreu, Francesc

Eyríes Valmaseda, Martín
Farré Companys, Josep M.
Farriol i Clavé, Ramon
Fernández-Castañeda y Cánovas, Carlos
Ferrant Fernández, Alejandro
Ferré i Vallès, Andreu
Ferrer i Mir, Miquel
Ferrer i Nogués, Carles
Figuerola i Segarra, Lluís
Florensa i Tomàs, Carles-Enric
Fonoll i Solé, Joan
Fraguas Massip, Ramon
Franquès i Rovira, Ramon
Freixas y Pujadas, Juan
Freixes i Cavallé, Josep M.
Fusté i Bonet, Carles
Gabriel i Ascaso, Vicenç
Gallemí i Casanelles, Antoni
Garcia i Sarramona, Manuel
Garrell i Rosell, Lluís
Garrell i Roselló, Josep M.
Garriga i Pons, Ramon M.
Gausí i Gené, Josep M.
Gibert i Giró, Abel
Gispert i Bardají, Lluís
Gispert i Benet, Enric
Gispert i Güell, Josep
Godall i Estruch, Josep
Gómez i Del Perugia, Josep M.
Gomis i Casas, Francesc de
Gomis i Martí, Josep
Gomis i Sanahuja, Joan
Gonzalvo i Bou, Gener
Grabiell i Farré, Francesc
Graells i Sagrera, Jordi
Gramunt i Granollers, Antonio
Granada i Parés, Miquel
Guardans i Vallès, Ramon
Güell i Pàmies, Jesús-Maria
Güerri y Lavilla, Francisco
Guinovart i Pujals, Xavier
Hellín i Sol, Víctor
Hernández i Anguera, Josep M.
Hernández i Garcia, Josep Maria
Huber i Company, Antoni
Iglesias i Anglès, Josep
Inserer i Arnet, Josep M.

Jané i Coca, Joan M.
 Jané i Morera, Antoni
 Jiménez i Andújar, Roger
 Jové i Mercader, Ramon
 Juillet, Jacques
 Lacasa y Lacasa, Juan
 Llagostera i Pous, Pere
 Llovet i Sanz, Carles-E.
 Lluís i Martí, Josep
 Lobo y Aza, Elviro
 López Castro, Juan Francisco
 López Izquierdo, Carlos
 Lucena i Poblet, Frederic
 Macaya i Bou, Josep M.
 Magarolas i Jordà, Francesc d'A.
 Magarolas i Orteu, Francesc
 Manubens y González-Sandoval, Ramiro
 Marquès i Maristany, Carles
 Marquès i Paris, Josep M.
 Marsal i Mariné, Josep M.
 Martí i Aromir, Vicente
 Martí i Civit, Fernando
 Martí i Martí, Ramon
 Martí i Ollé, Vicenç
 Martí i Prat, Carles de
 Martí i Prats, Josep Maria
 Martínez i Quiñonero, Josep
 Masdeu i Puig, Salvador
 Masoliver Borrás, Pere
 Masoliver i Pons, Manuel
 Masoliver Masoliver, Joan Ramon
 Masoliver y de Martí, Francisco J.
 Massó i Oriol, Joan
 Maurí i Alegre, Josep
 Meliz i Bernal, Josep M.
 Menacho García-Menacho, Vicente
 Menacho i García-Menacho, Eduardo
 Menacho i García-Menacho, Rafael
 Mencia i Soteras, Pere-Joan
 Menero i Güell, Josep
 Mercadé i Masgoret, Ramon
 Miguel i Seuma, Carles de
 Milà Sagnier, José Luis
 Miquel i Guasch, Antoni
 Mirambell i Fortuny, Manuel
 Miró i Rufà, Josep M.
 Miró i Vendrell, Manuel
 Mola i Pintó, Blas
 Molina i Palacios, Emilio
 Moltó Munill, Jaime
 Moncunill i Cirac, Joan
 Monlleó i Llurba, Josep
 Morera i Altisent, Mariano

Muller d'Abadal, August de
 Muller d'Abadal, Rafael de
 Muller i d'Abadal, Joaquim de
 Mullerat i Balmaña, Ramon M.
 Mullerat i Prat, Bernat
 Mullerat i Prat, Jaume
 Mullerat i Prat, Joan
 Mullerat i Prat, Josep
 Mullerat i Prat, Ramon
 Muñoz i Alarcón, Francesc
 Munté i Vilà, Josep
 Munté i Vilà, Santiago
 Musolas i Cartaña, Albert
 Negra i Valls, Ramon
 Nogués i Ivern, Esteve
 Olano Rifé, Alberto de
 Olivé i Martí, Joan
 Otero i Massa, Lluís
 Pagès i Duran, Lluís
 Palau i Melendres, Agustí
 Pallarès i Barbat, Pere
 Pardo i González, Joan
 Parellada i Socías, Jordi
 Parra i Balsells, Joan
 Pena i Nomen, Marià-E.
 Pérez i Almansa, Maurici
 Pérez i Batllori, Pedro B.
 Pérez-Sala i Cucurny, Raimon
 Pich-Aguilera i Girona, Josep A.
 Piqué i Llobet, Jordi
 Plana i Alegret, Lluís
 Poblet i Anglès, Daniel
 Poblet i Mallafré, Daniel
 Porta i Mercadé, Josep-Ambròs
 Portales i Pons, Agustí
 Puig de Morales, Alfonso
 Puig i Bultó, Ignasi
 Puig i Rovira, Francesc X.
 Puig i Sotés, Josep M.
 Quadras i de Caralt, Josep M. de
 Queralt i Vidal, Joan
 Raventós i Negra, Manuel
 Recasens i Gassió, Modesto
 Recasens i Ros, Joan
 Requesens i Queralt, Ramon
 Riba i Vidal, Jaume
 Ribas i Piera, Manuel
 Ricomà i Huguet, Francesc
 Ricomà i Mañé, Joaquim
 Riera i Figuerola, Miquel-Maria
 Riera i Güell, Josep
 Ríos i Solanes, Joan
 Robert i Graupera, Francesc

Robinat i Elias, Francisco
 Roca i Garcia, Antoni
 Roca i Tarragó, Josep M.
 Rodon i Guinjoan, Ramon M.
 Roig i Ferré, Joan Maria
 Roquet i Ribó, Pere
 Ros i Roca, Lluís
 Roselló i Güell, Carles
 Rosés i Maristany, Lluís M.
 Rossell i Carol, Joan
 Rovira i Clapés, Emilio
 Rovira i Colet, Joan
 Rovira i Garriga, Josep M.
 Rovira i Viñas, Josep
 Ruiz-Giménez Cortés, Joaquín
 Rull i Bertran, Josep Maria
 Sabater Codina, José María
 Sabater i Codina, Jordi
 Sabater i Tobella, Joan
 Saladrigas i Riera, Robert
 Salat i Porta, Josep-Maria
 Salvador González, Fernando
 Salvat i Constantí, Ramon
 Sanahuja Español, Antoni
 Sánchez i Farré, Francesc
 Sánchez i Redondo, Francisco
 Sánchez-Corral Llorente, Luis M^a
 Sans i Alentorn, Josep
 Sardà i Sacristan, Andreu
 Sardà i Sacristan, Enric
 Saurina i Perelló, Josep
 Sedó i Marsal, Salvador
 Segarra Benet, Jaime de
 Segarra i Sans, Josep
 Segur i Ferrer, Josep M.
 Segur i Vilalta, Josep M.
 Seriol i Gibaja, Prudenci
 Serrahima i Elías, Antonio
 Solé i Poblet, Francesc Xavier
 Soler i Peix, Eduard M.
 Tarradellas i Bertran, Antoni
 Tarradellas i Bertran, Jaume
 Teixidó i Rosell, Trinitat
 Terradas i Soler, Lluís
 Tomàs i Yvern, Jaume-Pau
 Torrella i Cabello, Francesc
 Torrella i Curto, Francesc
 Torres i Padrís, Frederic
 Tuero y de Reina, Manuel del
 Udina i Martorell, Frederic
 Urzáiz de Arana, Fernando
 Vahle i Boquera, Pablo
 Vall de Porcioles, Xavier

Vallvè i Morera, Àngel
Vallvè i Navarro, Albert
Vallvè i Navarro, Joan
Velasco y Fortuny, Alfredo
Vendrell i Duran, Enric
Vendrell i Duran, Robert
Vendrell i Guasch, Antoni
Vendrell i Mañós, Ignasi
Ventosa i Serra, Enric

Vericat Núñez, Luis
Vidal i Andreu, Francisco
Vidal i Codina, Francesc
Vidiella i Martí, Ramon
Vilà i Mayo, Juan-Emilio
Vilà i Mayo, Octavi
Vilà i Tintoré, Joan
Vilarrubias Solanes, Felio A.
Vilella i Mutlló, Jaume

Vilagrasa i Masot, Josep Miquel
Villegas Sánchez, Gabriel
Viñas i Durban, Joaquín
Virgili i Farrà, Lluís
Vives i Ballart, Jordi J.
Vives i Cercós, Eliseo
Vives i Sendra, Josep M.
Vives i Vives, Jacint

GERMANDAT DEL MONESTIR CISTERCENC DE SANTA MARIA

COMPOSICIÓ DE LA JUNTA

President: **Ramon Maria Mullerat i Balmaña**
Carrer de J. S. Bach, 3-bis, 1r, 2a
08021 - Barcelona
Avinguda Diagonal, 640, 4a pl.
08017 - Barcelona
Telèfon 934 059 300 Fax 934 059 176
E-mail: r.mullerat@mullerat.com

Vice-president: **Joan Bassegoda i Nonell**
Avinguda de Pedralbes, 7
08034 - Barcelona
Telèfon 932 045 250 Fax 932 048 670
E-mail: joanbassegoda@cda.upc.es

Vocals: **Josep M. Farré i Companys**
Carrer de la Creu, 3
25400 - Les Borges Blanques
Telèfon 973 142 131
E-mail: melani@jet.es

Norbert Bilbeny i Garcia
Passatge Forasté, 2 - 08022 Barcelona
Facultat de Filosofia
Departament de Filosofia Teorètica i Pràctica
Baldiri Reixac, s/n - 08028 Barcelona
Telèfon 933 333 466 Fax 934 498 510
E-mail: bilbeny@trivium.gb.ub.es

Tresorer: **Xavier Guinovart i Pujals**
Carrer Mozart, 100
43007-Tarragona
Telèfon 977 252 612 Fax 977 391 063
E-mail: xguinovart@sumbisa.com

Secretari: **Octavi Vilà i Mayo**
Carrer de Pere Martell, 39, 2n, 7a
43005 - Tarragona
Telèfon 977 242 209 Fax 977 224 111
E-mail: ocvila@cconline.es

Reportatge de l'Assemblea General

La reunió de l'Assemblea de la Germandat tingué lloc a Poblet el dissabte tres de juny de 2000. Cal destacar la gran resposta dels germans a aquesta convocatòria. Un cop més, després d'un temps sense fer-ho, els germans

es van retrobar amb Poblet i la seva comunitat en un any molt especial com és el del Jubileu que celebra l'Església arreu del món amb motiu del dos mil aniversari del naixement de Crist. En primer lloc es celebrà l'eucaristia en la que participaren

plegats monjos i germans, presidits per l'Abat Josep. Després tingué lloc a la Sala Capitular la reunió dels germans que s'inicià amb una salutació del Pare Abat (que es recull en aquest número) que es féu ressò de la nova etapa que inicia la

Germandat d'acord amb els nous temps i exposà un seguit de consideracions: remarcar l'accent espiritual i de vincle amb la comunitat cistercenca potenciant la convivència entre els monjos i els germans mitjançant estades al monestir,

exercicis espirituals i una major i millor participació en els actes comunitaris; recollir en el nombre dels seus membres la representació dels territoris de l'antiga Corona d'Aragó que, de segles, han estat vinculats a Poblet per esdevenir, això, punt de trobada; el Pare Abat agrai, finalment, la presència i les aportacions dels germans en l'elaboració dels nous estatuts i destacà la relació entre la comunitat i els germans que ha estat i serà sempre mútuament enriquidora. El pare Alexandre Masoliver exposà a continuació, intervenció que també recull aquest número, el sentit d'aquest any Jubilar quan tot just feia pocs dies que havien celebrat el jubileu a Poblet els religiosos de Catalunya que segueixen la Regla de Sant Benet, prop de dos-cents monjos i monges d'arreu del país, presidits per l'Arquebisbe Lluís Martínez Sistach, metropolità i primat. Per acabar es presentaren els

nous Estatuts i la nova Junta i s'imposaren les medalles a un total de divuit nous germans. Durant l'acte havien ocupat seients al voltant del Pare Abat els membres de les juntes entrant i sortint. Poc temps es tingué per a fer un breu recorregut per les darreres obres de restauració del monestir abans de reunir-se al Palau de l'Abat per a compartir un refresc i conversa entre els germans i els membres de la comunitat. La resposta dels germans fou àmpliament positiva tant pel que fa a la seva participació en l'assemblea com a la voluntat majoritària de col·laborar amb la comunitat com ens deia l'Abat Josep en la seva carta de convocatòria «la Germandat ha de conrear uns llaços espirituals, ajudar a viure una comunió forta entre els membres i amb els valors monàstics que són molt necessaris per a la societat».

Octavi Vilà

El dia 3 de juny de 2000 van rebre la medalla de la Germandat els següents germans, per ordre d'imposició:

Francisco Güerri i Lavilla, *de Reus*
Josep M. Segur i Ferrer, *de Barcelona*
Delfí Duch i Martorell, *de Reus*
Fernando Andúvia i Abad, *de Barcelona*
Josep Maria Pérez-Gramunt i Sanromà, *d'Andorra*
Lluís Ros i Roca, *de Barcelona*
Josep Maria de Quadras i de Caralt, *de Barcelona*
Antoni Gramunt i Granollers, *de Vilassar de Dalt*
Francesc Torrella i Cabello, *de Barcelona*
Antoni Serrahima i Elias, *de Barcelona*
Antoni Maria Andreu i Vives, *de Barcelona*
Ignasi Vendrell i Mañós, *de Tarragona*
Pere Casamitjana i Escobedo, *de Cervià de les Garrigues*
Josep Maria Martí i Prats, *de l'Espluga de Francolí*
Josep Lluís i Martí, *de l'Hospitalet de Llobregat*
Manuel Mirambell i Fortuny, *de Barcelona*
Andreu Ferré i Vallès, *de Reus*
Vicente Martí i Aromir, *de Tarragona*

EL JUBILEU DE L'ANY 2000

Reverendíssim Pare Abat, i molt estimats membres de la Germandat de Santa Maria de Poblet:

En renovar-se aquest any, amb un contingut i uns objectius més espirituals, la nostra Germandat d'amics, ha semblat oportú al pare Abat d'encomanar-me un tema d'actualitat: el Jubileu de l'any Sant del 2000, i la manera de fer-vos possible de guanyar-lo en bé vostre o dels vostres difunts. Ja el 10 de novembre de 1994 en parlava amb profunditat el papa Joan Pau II en la seva carta apostòlica *Tertio millennio adveniente*, i el 28 de novembre de 1998, la butlla *Incarnationis mysterium* el proclamava oficialment, i seguien les normes concretes per a guanyar-lo, establertes segons costum per la Sagrada Penitenciaria Apostòlica.

Què és el Jubileu?

El tercer dels llibres del Pentateuc o Torà, el del Levític, estableix en el seu capítol 25, versets 8-16, i en especial al verset 10, què és un any jubilar. Aquest s'obre per la festa de l'Expiació (Lev 26, 29-31), que tanca el cicle septenari dels anys sabàtics, i consisteix en l'alliberament de béns i persones i en el repòs dels homes i de la terra, deixada obligatòriament en guaret o «barbecho». Es tracta d'una llei de caràcter netament religiós i de pertinença a la huè. D'ella se'n dedueixen fe, i esperança, pietat i misericòrdia. I el llaç estret amb la festa de l'Expiació afegeix la idea de la purificació interior i la remissió dels pecats.

Com s'esqueia ja per a cada any sabàtic (cada 7 anys doncs tot recordant que Déu reposà de l'obra de la creació del dia setè, dissabte, Gen 2,23), calia, i l'any 50è amb més solemnitat, deixar la terra sense conrear, deslluirar servents i esclaus, rescatar la terra o la casa rural del propi patrimoni venuda o empenyorada (lògicament el preu de la venda o empenyorament seria més petit com més a prop de l'any jubilar).

El nom del Jubileu o de l'any jubilar, ve de l'*iôbel*, corn de marrà, o trompa, tot proclamant la gaubança, joia o «jubilació», *terucà* (el *júbilo* castellà) que hom feia sonar per a obrir amb solemnitat la festa de l'Expiació. D'aquí doncs el nom de Jubileu, de la «jubilació» que cal que senti tot israelita pietòs.

El sentit espiritual del Jubileu serà explicat pel *midrash*, o explicació rabínica de la Bíblia que constitueix el llibre bíblic apòcrif de l'any 110 després de Crist que s'anomena *Llibre dels Jubileus*, com

semblantment, per la mateixa època, el també apòcrif *Llibre IV dels Macabeus*. Hom subratlla l'aspecte interior i espiritual, com farà també la carta als Hebreus en el Nou Testament.

Ja el filòsof jueu alexandrí Filó parlava del 50 com del més sagrat dels nombres, que marcava la llibertat total i el retorn a la situació anterior.

El genial exegeta bíblic cristià que fou sant Jeroni tractava de l'ióbel de Lev 25, 10 com *iubilaeus*, com *remissionis annus*: «jubileu», o «any del perdó».

Serà, però, sobretot a partir del segle XII-XIII quan, a partir del sentit literal, hom elaborarà un concepte espiritual, que hom ha fet dins el clima de renovació dels estudis bíblics en contacte amb la tradició hebrea.

Així, nostre sant Bernat de Claravall, en predicar la 2ª croada a Terra Santa, n'assimila la indulgència plenària als que hi participessin, amb el Jubileu: *annus placabilis Domino, annus remissionis, annus*

utique iubilaeus, ço és: «any en què hom pot aplacar el Senyor, any que li és plaent, any de perdó, any certament jubilar!» (lletres 363 i 458).

Es tracta d'un jubileu continu, en raó de l'abundor (*ubertas*) de la indulgència oferta a la present generació.

Suposa la idea de l'alliberament, la pau, la joia, el *iubilus*, alegria interior fruit de la contemplació dels misteris cristians.

Un altre cistercenc, el místic sant Elred de Rievall assimila el perfecte *shàbbat* a l'amor contemplatiu, i l'any jubilar a la plenitud del repòs en la unió mística.

El màrtir sant Tomàs Becket, assassinat a la seva catedral de Canterbury el 1220, assimila la indulgència del jubileu a la croada, i del mateix any és el primer tractat *De casibus Poenitentiae* del nostre sant Ramon de Penyafort. És la remissió doncs de la pena temporal deguda a la justícia divina en raó dels pecats actuals, commutació de

la pena canònica que els hagués correspost, en virtut de l'aplicació que se'ls fa dels mèrits comuns a tota l'Església, per part del seu cap i màxima autoritat, el Papa, com a successor de sant Pere (a qui donà el Crist el poder d'obrir i tancar, de perdonar o no els pecats).

L'Escolàstica hi assimilarà tota la Teologia sacramentària de la Penitència, tot tractant el tema de forma més sistemàtica. I el seu millor representant, sant Tomàs d'Aquino, li dedicarà l'article 1r de la qüestió 25 dins el *Supplementum* de la seva obra suprema, la *Summa Theologica*.

Una vegada caigut en mans dels musulmans el darrer reducte cristià a Terra Santa, la fortalesa de Sant Joan d'Acre (l'Akko dels jueus), l'any 1291, la mística de la croada veu una substitució en la del jubileu, la indulgència plenària del qual s'estendrà ara a llocs més accessibles lògicament que no pas la Jerusalem ocupada.

La butlla *Antiquorum habet* del papa Bonifaci VIII, publicada el 22 de febrer del 1300, dóna per primera vegada un caràcter oficial al guany de la indulgència plenària jubilar, amb caràcter retroactiu a l'1 de gener del mateix any, en virtut de la tradició del perdó lligat a la visita *ad limina Apostolorum* dins l'any secular. Es tracta del primer Any Sant!

La indulgència plenària comporta la remissió total de les penes degudes als pecats, en virtut de la reversibilitat dels mèrits (és el dogma de la *Comunió dels Sants!*).

La solemnitat del jubileu comença amb la lectura de la butlla d'indició, i l'obertura de la porta santa. És tot plegat manifestació del poder de les claus, que assegura així els efectes de la indulgència en favor del mateix pecador a qui es per-

donen les penes del Purgatori, o, si aquesta és la seva voluntat i intenció, a les ànimes dels fidels difunts. El mateix jubileu es tanca amb la clausura de la mateixa porta santa el Nadal del propi any.

Sobre el significat de la porta santa, té un formós i breu estudi, per exemple, el gran liturgista que és el bisbe auxiliar de Barcelona monsenyor Pere Tena, *La porta santa: pelegrinatge i porta*.

Clement VI, en la seva butlla *Unigenitus Dei Filius* de 1343, promulgada, però, el 18 d'agost de 1349, afegeix per primera volta la visita a la basílica catedral del Papa de Sant Joan del Laterà a les de Sant Pere del Vaticà i Sant Pau Extramurs de Roma, per a lucrar el Jubileu de l'Any Sant, i estableix cada 50 anys en endavant l'Any Sant. És de fet el 2n Jubileu de la història, l'any 1350.

Per al 3r, assenyala el 1390 Bonifaci IX l'any 1400; i ja el seu predecessor Urbà VI havia decretat el jubileu de la Redempció afegint-hi encara l'obertura de la porta santa també d'una altra basílica, la de Santa Maria la Major.

En endavant, el Jubileu no podrà guanyar-se només a Jerusalem o a Roma, ans també a d'altres catedrals o santuaris. És el cas, ja citat, de Canterbury, a Anglaterra, de Lió o Le Puy de Domme a França, o de Sant Jaume de Compostel·la a Espanya, concedit per Calixte II ja els anys 1119-1124, que té la particularitat d'escaure's els seus Anys Sants cada vegada que la festa del Sant Apòstol cau en diumenge.

El segon papa Borja, Roderic, el valencià Alexandre VI, l'any 1499, concedeix facultats especials a tots els confessors per a perdonar els pecats en vistes a guanyar la indulgència plenària de l'Any Sant 1500, i estén ja el Jubileu a tot el món cristià.

En endavant, resta ja del tot clar el que cal per a guanyar aquesta indulgència lligada a cada Any Sant: cal confessar i combregar, i unir-se a les intencions del Papa, intencions d'unitat, reconciliació i pau universals.

Més tard, el gran canonista que fou Pròsper Lambertini, el papa Benet XIV, en fixa definitivament aquestes condicions el 1749, per a l'Any Sant de 1750. La butlla d'indicció o d'obertura es publica en endavant sempre, generalment el dia de l'Ascensió del Senyor anterior a cada Any Sant. I des de 1950, anirà lligada a Roma a la visita de les 6 basíliques majors. Ho feu Pius XII el 1949 amb la intenció de renovellament espiritual en l'amor de Déu i el progrés de la societat humana (a penes sortits dels trasbals de la 2a guerra mundial) en la justícia i la caritat.

Joan Pau II fixava per al 1975 el tema central de la reconciliació de tots els cristians.

Ja Honori III exhortava els fidels, en visitar a Canterbury la tomba de sant Tomàs Becket, a la pau i la concòrdia, bo i consumant els llaços de la caritat, amb la prèvia confessió i perdó de tots els pecats i la pràctica de les bones obres.

Per desgràcia, certs abusos en la concessió de les indulgències de l'Any Sant (com si el simple dring de les monedes caigudes en la caixa de les almoines n'aconseguís automàticament el guany) van ser el disparador de l'esclat de la Reforma protestant de Martí Luter.

Urbà VIII el convocà nogensmenys 10 vegades en només 20 anys; Climent XI i Climent XII, així com Lleó XIII, 7 vegades en 25 anys; i 6 vegades Pius IX. Sant Pius X l'anunciava el 1904 per als 50 anys de la definició dogmàtica de la Immaculada Concepció de Maria. I Pius XII ho feia el 1958 tot commemorant les

aparicions de Lourdes.

Un bon liturgista de casa nostra, el professor salesià pare Aldazábal, lliga amb raó el guany de la indulgència plenària a un compromís cristià autèntic i seriós lligat amb la justícia social (no és de cap manera una cosa automàtica!); i Joan Llopis hi uneix de manera estreta els sagraments de la Penitència (avui, desgraciadament tant oblidat i menystingut), i de l'Eucaristia (i vegeu per ambdós el núm. 235, gener-febrier d'enguany, especial dedicat per la revista «Phase» a *El gran Jubileo del año 2000 en la Iglesia y en nuestra vida*).

Dit això, només em queda, estimats germans i amics de Poblet, invitar-vos a guanyar el Jubileu aquest any 2000 (cosa que podeu fer a Poblet mateix, com, limitant-nos a la nostra diòcesi, a la catedral de Tarragona, o a santuaris com ara la Misericòrdia de Reus o el Loreto de Tarragona, o, en general a totes les catedrals, monestirs o santuaris). Hi ha prou per a això amb la confessió dels vostres pecats amb aquesta finalitat, la comunió eucarística, la unió sincera amb les intencions del Sant Pare, i l'almoïna en favor d'una de les obres socials de l'Església.

Abans d'ahir, dia 1, ho vàrem fer de manera ben formosa en una jornada d'unitat fraterna, amb una solemne Litúrgia a la nostra basílica monàstica, tots els monjos i monges benedictins i cistercencs (els monjos i monges negres i blancs doncs que seguim a Catalunya i Mallorca la Regla del Nostre Pare sant Benet).

Desitjo a tots la consecució de tan gran i bell fruit cristià!

He dit!

Alexandre Masoliver
Monjo de Poblet

EL CAPÍTULO GENERAL DEL 2000

Ha tenido lugar en Roma del 1 al 9 de septiembre. Han asistido al mismo 111 capitulares. Al tener algunos delegación de once ausentes, la suma de votos era de 122. Era la primera vez que asistían las monjas, lo que ha sido un gran acontecimiento. Se fundamentaba en que monjes y monjas forman una sola y única Orden, bajo el mismo Abad General. La Congregación de Castilla ha mandado a 16 personas, entre Abadesas y Delegadas. La Congregación de la Corona de Aragón ha mandado al Abad de Poblet, Don José Alegre, y al Prior de Solius, padre Enrique Benito, junto con un Delegado (P. Tulla). Y a las cuatro Abadesas que pertenecen a la Congregación.

Por vía aérea hemos llegado a Fiumicino, en donde hemos sido recogidos y llevados a la gran finca que poseen

los padres salesianos en Via Pisana, a unos 25 Kms. del centro de Roma y debajo del llamado «Raccordo Annulare». En el gran complejo de edificios, una parte alberga a los 90 asistentes que llevan la Curia General de los Salesianos y otra la hospedería con 150 habitaciones, en donde hemos estado hospedados, con todas las comodidades (agua caliente, aire acondicionado, etc). Tienen un Aula Magna con todos los adelantos técnicos y electrónicos, que hemos usado, y con cabinas para la traducción simultánea de idiomas. Además del latín, se usaban el alemán, el español, el francés y el italiano. Nunca se habían entregado tantos papeles a los asistentes y nunca el protocolo había llegado tan presto a manos de los capitulares. No se puede estar alejados del progreso y así esta vez nos hemos fiado del mismo. Los traductores eran seminaristas del Semina-

rio Neo-catecumenal de Berlín.

Las monjas habían llegado un día antes. En la sesión que tuvieron se les leyó y se les comentó la carta que la Madre Assumpta Schenkl, ahora en el monasterio o fundación de Helfta, les había escrito. Versaba sobre la evolución desde la «Comissio pro Monialibus» hasta la plena integración como miembros de derecho al Capítulo General. Es la primera Orden que lo ha hecho. Una monja fue «notaria» (tomaba acta de las deliberaciones) y otra «Moderadora» (dirigía los debates). Las dos «escrutadoras» (recogen los votos) fueron la madre Abadesa Teresa de Sostrup y la madre Abadesa Paulina de Boulaur. Todo se ha hecho con naturalidad y puede afirmarse que ha sido positivo.

Iniciábamos las sesiones a las 6'30 de la mañana, con el canto de Laudes y la celebración de la Eucaristía. Después del desayuno, se comenzaba con la invocación del Espíritu Santo y seguían los trabajos hasta el mediodía. Por la tarde, Nona y trabajo, hasta las 7'15, en que había el canto de Vísperas, seguido de la cena. Así todos los días, con un palizón de ocho horas de trabajo. El sábado, 2 de septiembre, presidió la santa Misa el Sr. Card. Martínez Somalo, prefecto de la Congregación para los Religiosos, con sermón sobre espiritualidad e identidad de la vida religiosa. El domingo, día 3, fuimos a San Pedro para asistir a la beatificación de los papas Pío IX y Juan XXIII, el papa bueno, un arzobispo de Génova, el fundador de los «marianistas» y dom Columba Marmión, el benedictino inglés, cuyas obras han sido muy leídas entre los monjes. La comida se hizo en la Casa General, para contemplar luego las restauraciones hechas en la casa.

Al formar las monjas parte del Capítulo General ello ha obligado a modificar

diversos documentos. Se ha tenido que abolir el «Reglamento» para el buen funcionamiento del Capítulo General, haciendo servir el nuevo «ad experimentum», que luego ha sido aprobado. A las «Constituciones» de la Orden ha habido que introducir enmiendas. Y también a la «Declaración» de la Orden sobre la vida cisterciense actual (o Principales elementos de la vida cisterciense actual). Las Constituciones pasaron la mar de bien, incluso en las votaciones, no así la «Declaración». Se juzgaba que era un texto histórico, intocable, y que en todo caso las «enmiendas» debían ir en apéndice. El padre Policarpo explicó que el Papa Pablo VI, en su «motu proprio» «Ecclesiae Sanctae», de 6 de agosto de 1966, había establecido que hubiera un texto «jurídico» (las Constituciones) y uno «espiritual» (la Declaración), por lo que ambos eran «legales» y las enmiendas debían ser introducidas en el mismo texto. Así pasó y fue votado. Como se había informado previamente a la Santa Sede de cuanto había de tratar bajo el aspecto «legal», sólo faltaron votaciones, para que el miércoles, por la mañana, el padre Procurador les presentara el resultado de las mismas, y así fueron aprobados por la Santa Sede los textos «legales», y pudimos proceder a las votaciones y a las elecciones según el nuevo reglamento. En el núm. 35 de la «Declaración», en el contexto del diálogo interreligioso, y aunque no consta en el texto «expressis verbis», se habló sobre el budismo para conformarlo con las declaraciones del Papa Juan Pablo II.

Se aprobó el «Mensaje» de comunión del Capítulo General a la «Familia Cisterciense». Los vocablos son del tipo del Papa León XIII. La «Familia Cisterciense» comprende a nuestra Orden, a la de los Trapenses, a las Bernardas de Esquermes, a las monjas Bernardas de la Divina Providencia de Suiza, a las Bernardinas de

Oudenaarde, a las Hermanas Cistercienses de la Caridad de Anagni. El padre Abad General de los Trapenses, Bernardo Olivera, estuvo presente en el Capítulo General en ocasión de las conferencias sobre la Eucaristía y comió con los capitulares. Luego volvió a recoger el «Mensaje» y una carta de acompañamiento. La madre Josefina Miller, Priora General de las Bernardinas de Esquermes, fue invitada al Capítulo General y estuvo presente en la mayoría de las sesiones. También se invitó a los señores Dr. Hans-Christian Drömann, Abad de Amelunsborn, al Dr. Horts Hirschler, Obispo emérito y Abad de Loccum y al párroco emérito señor Paul Geissendörfer, interlocutor de la «Gemeinschaft der evangelischen Zisterziensererben in Deutschland», que han sido enviados por las Comunidades Cistercienses de la Confesión luterana Augustana. Desconocía completamente que hubiera cistercienses protestantes en Alemania. Cuando la reforma luterana, se pasaron al luteranismo y han ido siguiendo la tradición cisterciense.

Los temas espirituales del Capítulo General fueron dos conferencias de los doctores Bruno Forte, profesor de la Universidad de Nápoles, y el benedictino Basilius Studer que versaron sobre la Eucaristía como culmen y fuente de comunión cisterciense. La comunión radica y tiene su centro en la Eucaristía, pues la Eucaristía es la fuente y fuerza creativa de comunión dentro de los miembros de la Iglesia, porque la Eucaristía nos une a todos con Cristo.

Hubo el capítulo de los «informes» (o Relaciones): La prolija del Abad General sobre toda la Orden. La de los abades presidentes para su respectiva Congregación. Fueron emocionantes la de los holandeses, reducidos a la mínima expresión y al borde de la extinción. Para ellos el Abad

General y otros Presidentes buscarán alguna solución para ayudarles. La del Brasil con su extrema pobreza. Con ello se nos informó de que los monjes brasileños harán una fundación en Chile. La de Etiopía-Eritrea, con su permanente guerra civil, con toda la juventud en armas, con cincuenta mil muertes en dos años y la expulsión de los monjes eritreos -muy buenos católicos- de los colegios etíopes. Se hizo una colecta «in situ» (entre los presentes), con el resultado de cuatro millones trescientas mil liras, que no está mal como primera entrega de ayuda a los monjes etíopes. La relación de la Comisión Litúrgica, con la confirmación y edición del «Ritual cisterciense» y la reunión de Val-Dieu de los días 15-17 de abril de 1998 para la simplificación y reducción de volumen de nuestro «Directorio». La de la labor de tramitación de asuntos del padre Procurador ante la Santa Sede. El informe de la Federación de monjas de España, con el loable trabajo de haber reunido a las monjas de las que luego fueron Congregaciones y otras bajo los obispos. Y la de la Federación italiana.

El padre Sebastiano nos habló de la «Evoluzione del diritto Costituzionale dell'Ordine Cistercense negli ultimi trent'anni», con la «cooperación» de las monjas en el ejercicio de la potestad de gobierno en la Orden mediante su participación en las estructuras de responsabilidad y de comunión de la misma Orden, en el tema de la jurisdicción (reservado antes a los solos clérigos), la reasunción del pleno ejercicio de sus derechos y deberes de las Congregaciones, la «incorporación» o agregación jurídica de las monjas a la Orden, el incremento del derecho constitucional de la Orden con la aprobación del «Estatuto de las Fundaciones» y la de la «Ratio institutionis» de la Orden, en la línea de las «leyes-marco» escogida en el año 1969 para las Consti-

tuciones de la Orden. La elección de las Madres sinodales. La de las Consejeras del Abad General. Y, finalmente, las Madres capitulares. También la cuestión de la «clausura», muy viva en el mundo monástico de matriz benedictina, para reivindicar la autonomía de una propia tradición de separación del mundo en el actual contexto normativo.

En cuanto a las elecciones, fue posible colocar a dos Madres Abadesas entre las Sinodales (monjes/monjas que asisten al Sínodo por elección del Capítulo General): Madre Presentación Muro, como tercera sinodal, y Madre Matilde de Brihuega, como quinta sinodal. Para el Consejo del Abad General, que es al mismo tiempo el Consejo Económico, se eligió a Madre Federica, abadesa emérita de Vallbona como primera substituta. Y al padre Francisco M. Tulla, como tercer miembro para la Comisión jurídica de revisión de las Constituciones. Los demás sinodales elegidos: Primer sinodal el P. Abad Thomas Denter; segundo, el P. Sebastiano Paciolla; el tercero, el P. Dionisio de Dallas; cuarto, el P. Carlos Wallner y el quinto, el P. Alberico Altermatt; como substitutos: el P. Pedro Chojnacki, el Prior Conventual Juan Tran y el abad Mauro-José Lepori de Hauterive. Como madres sinodales: primera, la abadesa Gertrudis Schaller; la segunda, la abadesa Inés Fabianek; y la cuarta, la abadesa Paulina de Boulaur; en cuanto a las substitutas: sor Hildegardis Brem, la abadesa Petra Articus y la abadesa Teresa de Sostrup. En cuanto a los miembros del Consejo del Abad General, el primer consejero: el abad presidente Casiano Lauterer; el segundo, el abad Gregorio de Heiligenkreuz; el tercero, el P. procurador Meinrado Tomann; y el cuarto, el abad presidente Policarpo Zakar. En cuanto a los substitutos: el abad presidente Vladimir de Lérins y el abad presidente

Luis Rottini. Por lo que se refiere a las consejeras: la primera sor Hildegardis Brem; la segunda, la abadesa Gertrudis Schaller. Segunda substituta, la abadesa Teresa de Sostrup. Peritos «juristas»: primero, P. Policarpo Zakar; segundo, P. Sebastiano Paciolla; cuarto, P. Gaffurini, quinto, P. Reisner, con tres substitutos.

La economía de la Casa General es saneada y se financia sola. Se ha convertido en un colegio para monjes y para sacerdotes, cubriendo sus necesidades. Por ello el «Tributo Generalicio» pasa a ser un fondo de «Caridad Cisterciense», para atender a los monasterios que lo precisen.

Fue reelegido el padre Meinrado Tomann como Procurador General de la Orden. Se votaron afirmativamente el Estatuto para las «Fundaciones» y el de la «Ratio institutionis», que habían sido aprobados por el Sínodo de 1994, y ahora ratificados por el Capítulo General. También el «Estatuto del Colegio de san Bernardo» de Roma, aprobado por el Sínodo de 1999.

El problema de «vida» o «muerte» sigue siendo el de las vocaciones. En todas partes es el «estribillo» que se repite, y para el cual el padre Abad General y demás presidentes se proponen hacer algo.

Resumiendo, un buen Capítulo General. El marco, espléndido. Toda la electrónica, formidable. Todos los temas, tratados y bien, por lo que sin duda el Espíritu Santo ha velado para el buen logro de los resultados.

Francesc Tulla

prior de Poblet y delegado al Capítulo.

ENTREVISTA AL P. BENET FARRÉ

Des de l'Equip de Redacció de la Revista POBLET, com a òrgan de difusió de la Germandat de Poblet, ens ha plagut la idea de publicar en cada número de la Revista una entrevista a persones relacionades amb el Monestir.

Tenim una llista molt llarga de persones interessants, però hem cregut oportú començar pel P. Benet Farré, degà de la Comunitat de monjos de Poblet.

El P. Benet -Josep de nom de pila- va néixer al Vilosell (les Garrigues), l'any 1925. Va entrar al monestir l'abril del 1941. El 24 de setembre de 1942 va emetre els vots simples conjuntament amb els PP. Bernat Morgades i Robert Saladrigues. Va professar solemnement el 30 de maig de 1946 amb el P. Robert Saladrigues. Entre 1946 i 1948 va estudiar Teologia al monestir cistercenc d'Hauterive. El 2 d'abril de 1949 fou ordenat prevere amb els PP. Robert Saladrigues i Edmon M. Garreta -que el 1953 arribaria a ser el primer abat després de la Restauració- per Mons. Antoni Urbs, bisbe de Libau (Lituània). Entre 1959 i 1960 va fer la llicenciatura en Filosofia al col·legi de sant Anselm, de Roma. Els anys 1978-1979 va col·laborar com a capellà i professor de religió al monestir de monges cistercenques d'Ave Maria, a La Paz (Bolívia).

Al llarg de la seva vida monàstica se li han confiat diversos càrrecs: mestre d'estudiants, professor de filosofia, cantor, arxiver i hostatger. També ha publicat diversos llibres: Sant Bernat, Maria i Gràcia, màrtirs d'Alzira; El Vilosell, un poble a l'ombra de Poblet; Tres monjos de Poblet, i altres.

L'entrevista tingué lloc el passat 25 de setembre, data fixada amb força antelació, però la vam començar tard, ja que el P. Benet havia d'assistir a unes conferències sobre espiritualitat monàstica a càrrec del P. Juan Mª de la Torre, monjo cistercenc d'Osera. Casualment, també aquest matí, tenia el servei de porteria. Per sort, es va oferir

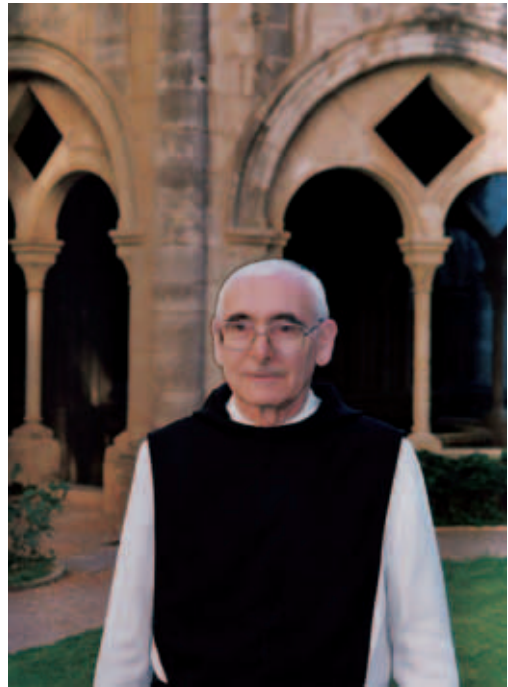
gentilment a substituir-lo el P. Josep M. Recasens, per tal que es pogués fer l'entrevista amb més calma i continuïtat. Cal dir que, malgrat que la vida monàstica tingui una aparença de ser una bassa d'oli, no hi ha un minut buit. El temps passa molt depressa en el monestir i tot és fa a toc de campana.

Amb aquest ambient vam iniciar l'entrevista.

P. Benet, com va sentir la seva vocació monàstica?

Als onze anys vaig visitar el Monestir amb els meus companys de l'escola del Vilosell. Aquella visita em va impressionar i ja mai més no vaig oblidar Poblet.

Posteriorment, durant la Guerra Civil,

van assassinar el rector del Vilosell, Mn. Joan Tomàs Mercadé. Aquesta mort em va afectar molt, ja que jo estava vinculat al moviment parroquial. També durant la Guerra Civil, amb només dotze anys, i sense saber-ho, em vaig posar a jugar amb una bomba i, al darrer instant, va passar un soldat que em va advertir i així vaig poder salvar la vida.

Tots aquests fets, conjuntament amb

l'ambient cristià de la meua família -una germana de la meua mare era monja paüla a Barcelona-, van anar modelant la meua vocació religiosa.

En acabar la Guerra Civil vaig anar a estudiar a l'escola apostòlica dels Pares Paüls de Bellpuig d'Urgell, on hi havia el P. Bernat Morgades, que fou la primera vocació de Poblet.

L'any 1940 vaig assabentar-me que havien arribat els primers monjos italians i ja vaig pensar en provar d'ésser admès a Poblet. Finalment, per les vacances de Pasqua de l'any 1941, vaig sol·licitar l'admissió, però com que no hi havia cartilles de racionament disponibles i el menjar escassejava, em van demanar, després d'haver-hi passat els mesos de maig i juny, que retornés a casa meua. Finalment vaig tornar novament a primers de setembre del mateix any, i fins ara...

Quins records té del Poblet d'aquells anys?

La situació era molt precària. Els monjos italians van estar un any sense vocacions i amb moltes carències, com és el fet que ens mancava espai per a habitatge, tot i que ens van prometre la zona del claustre de sant Esteve, cosa que no es va portar a terme en aquells primers anys, de manera que se sentien molt desanimats. Gràcies a Déu, però, l'arribada de les primeres vocacions (el P. Morgades primer i després un servidor i el P. Saladrigues) va evitar que suspenguessin la fundació.

En realitat al Monestir hi vivien tres comunitats: el Sr. Eduard Toda, a la casa del Patronat; la família Vidal, a la majordomia i la Comunitat damunt de l'actual hostatgeria de la porteria. Ens faltava espai. L'any 1941, després de la mort del Sr. Toda, ens vàrem traslladar a la casa del Patronat.

D'aquells anys el que més recordo és que menjàvem poc, tot i que ens divertíem molt. El Sr. Toda ens va regalar un piano i els monjos italians tocaven el Nabucco, de Verdi i cançons populars italianes, i cantàvem tots plegats a l'hora de recreació. Entre els més joves jugàvem a l'amagatall a les ruïnes de la impremta. Com que es

respirava vida monàstica, les carències les acceptàvem amb alegria i sense massa escarafalls.

No puc deixar de recordar una anècdota molt graciosa d'aquells anys. Era el setembre de 1947, coincidint amb la segona visita de l'Abat General Edmundo Bernardini. Uns amics ens van convidar a anar collir raïm a una vinya seva. Amb aquestes, l'Abat General, es dirigí al P. Anselm, que es deia García de cognom, tot dient-li: "Garsia, Garsia, come ti afferri al grappolo!" ("García, García, com t'aferras al raïm!")

Aquells van ser anys molt difícils. Vam passar, a més de gana i fred, també por. El P. Prior Rosavini ens deia que mengéssim pa. I el pa no era gaire bo, que sense oli no ens el podíem empassar. A les cinc

del matí havíem d'anar a tocar la campana a l'església amb poca llum. Un dia mentre estava tocant se m'obrí la porta del cementiri i no les tenia totes. Adhuc el 1950, al dormitori gran per rentar-nos al matí havíem de trencar un tel de glaç.

Al principi apreníem cant gregorià per a la lloança de Déu i la Salve Regina, de la qual el porter fra Martí deia: «a l'hora de morir voldria sentir la Salve del monestir».

A partir de l'any 45, amb la fundació de la Germandat, vam començar a respirar una mica. La veritat és que gràcies a aquelles ajudes ens va ser possible restaurar el recinte monàstic i, progressivament, s'anà normalitzant la nostra vida.

Arribats en aquest moment de l'entrevista va entrar Fra Marc Vallès que passejava a Fra Fructuós Molas -el monjo més ancià del monestir- amb cadira de rodes i Fra Marc va preguntar a Fra Fructuós si els de Tarragona som mala gent o bé ho són els de Reus. La resposta de Fra Fructuós fou clara malgrat el seu estat, i després d'uns moments d'estar-se allí amb nosaltres, Fra Marc el va prendre a la sala contigua on un restaurador estava treballant en la neteja d'unes pintures del Monestir. Mentre se l'enduia Fra Marc ens comentava: "A Fra Fructuós li convé sentir-se acompanyat". No vaig poder deixar de pensar en aquell instant quantes persones

"El fet de Poblet és obra de Déu"

velles estan aparcades amb residències sense que els seus fills els dediquin un temps per atendre'ls.

P. Benet, com veu les vocacions d'avui dia respecte a les del seu temps?

Les vocacions actuals són molt més se-gures que les de la meua època, però, en canvi, trobo a faltar una mica d'espontaneïtat i flexibilitat. Es qüestionen molt els pros i els contres i, per tant, si prosperen, poden arribar a ser molt madures.

Per contra, als anys 40 érem més espontanis, tot i que pecàvem més d'ingenus. Al començament hi havia molt d'entusiasme i no hi havia un discerniment seriós a l'hora d'admetre els candidats. Recordo que el P. Prior Rosavini deia sempre: "es una vocación de Dios". Però el temps el feia convèncer del contrari en molts casos.

Per Poblet han passat moltes persones que han tingut després vides molt diverses. Per posar un exemple, recordo el llavors diaca alemany Hans Meier (pro nazi), que em va ensenyar l'alemany. Venia del monestir de La Oliva (Navarra) i després va anar a Vallldonzella per retornar a Alemanya. Fa pocs anys em van donar records d'ell. Re-

Professió del pare Benet Farré

sulta que és bisbe protestant prop de Munic.

En aquest moment de la nostra conversa toquen les campanes que ens convoquen a la pregària del migdia. Mentre ens dirigíem cap a la capella de sant Esteve, el P. Benet em va dir, com qui no diu res: "Mira, Xavier, el fet de Poblet, en aquests seixanta anys, és obra de Déu".

Havent dinat vam continuar l'entrevista.

Com era, P. Benet, la vida a la Comunitat abans del Concili i què va comportar el Concili?

De fet hi havia dues comunitats que vivien una a esquenes de l'altra: els monjos professos i els llecs. Els primers dedicaven més temps al cor que ara. L'Ofici Diví resultava molt carregat respecte al que resem avui dia. Gràcies a la llengua vernacle la pregària és més directa i personal. El Concili ens va unir a tots en una sola comunitat monàstica.

Però després vam patir durant molts anys una manca de vocacions, la marxa d'una part de la Comunitat a Solius (Girona), fins que sembla que estem retrobant el punt just. Afortunadament gaudim de noves vocacions que garanteixen el futur de la comunitat.

Finalment, quin paper creu vostè que ha de tenir ara la Germandat?

Sens dubte que en aquests moments li correspon una missió diferent a la de la Germandat inicial dels anys 40 i 50, però sempre haurà d'afavorir una estreta convivència amb els monjos. Cal que ens donem suport mútuament i que la Germandat pugui gaudir i participar amb nosaltres dels actes litúrgics, culturals i de l'espiritualitat monàstica cistercenca.

Tot seguit va entrar el P. Agustí Altisent que s'interessà per la Revista i s'ajuntà a la nostra conversa una estona, fins que se'ns van fer les cinc de la tarda, hora en què el P. Juan Mª de la Torre donava una altra conferència del curset sobre espiritualitat cistercenca.

Se'ns exhaurí, doncs, el temps de la conversa ja que després de la conferència tindrien lloc les Vespres.

Xavier Guinovart

L'ALTRE PANTEÓ DE JAUME I

Les despulles dels reis d'Aragó, que amb tanta cura arranjà Pere el Cerimoniós al creuer de l'església Poblet, després de ser malmeses el 1836 foren traslladades dos anys després a la parroquial de l'Espluga de Francolí i, el 1843, a la catedral de Tarragona on es situà al reracor la sepultura de Jaume I fent ús de restes dels panteons de Poblet. No es va inaugurar fins 1856. Mentrestant el cos de Jaume I estigué des de 1843 a 1883 en una caixa de noguera a la Sacristia de la capella del Corpus Christi al claustre de la catedral.

La tomba quan es guardava al refetor de la catedral de Tarragona

En una solemne cerimònia el 3 de juny de 1952 les restes dels reis es traslladaren novament a Poblet en

els reconstruïts taüts d'alabastre de Beuda, obra de Frederic Marès. Així, es tancà un cicle històric i es respectà el desig del rei Cerimoniós.

Però, mentrestant es produí un fet d'importància que s'inicià amb el que tenien de ser els actes commemoratius del VII Centenari del Naixement de Jaume I a Montpeller, el 2 de febrer de 1208. Dos anys abans, el 5 de maig de 1906, l'Alcalde de Tarragona i el Capítol Catedral iniciaren gestions prop del Ministeri d'Instrucció Pública i Belles Arts per tal de demanar col·laboració econòmica per la confecció de dos panteons, un dedicat a Jaume I i l'altre als demés reis i reines sebollits abans a Poblet.

Tot seguit es va encarregar el projecte a l'arquitecte Lluís Domènech i Montaner (1849-1923). El 2 de febrer de 1908 es celebraren actes a Montpeller, Barcelona i altres llocs però Domènech no havia enllestit el projecte que no va ser aprovat fins el 19 de juny de 1908. L'arquitecte volia situar els dos panteons, formats d'uns basaments que suportaven uns baldaquins sobre columnes que cobrien les urnes reials, en el mateix lloc que les tombes de Pere el Cerimoniós, però davant l'oposició del Capítol Catedral i demés autoritats de Tarragona, es decidí fer solament el panteó de Jaume I i situar-lo al reracor, d'acord amb la Reial Ordre de 13 de juliol de 1909.

Aleshores s'iniciaren les obres de construcció del panteó, treball que va durar una eternitat, car no va ser fins el 12 de març de 1924 que part del mausoleu va arribar a la catedral. Lluís Domènech i Montaner havia mort el 27 de desembre de 1923 i va

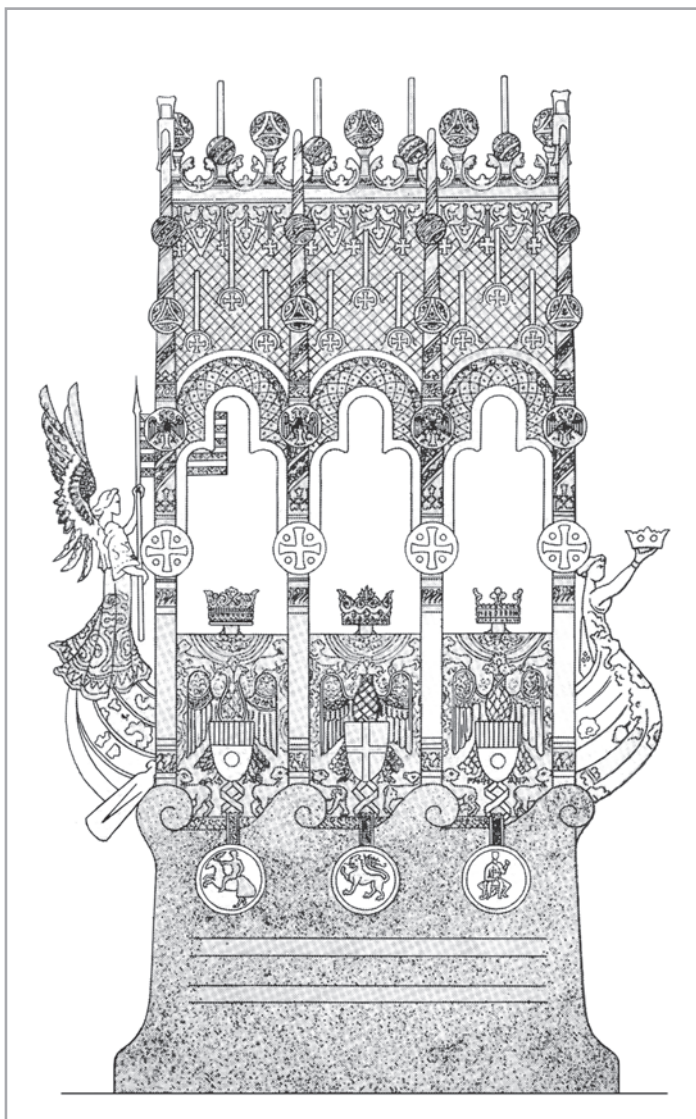
ser el seu fill Pere Domènech Roura (1881-1962) l'encarregat d'enllestir l'obra i col·locar-la a lloc. De moment el panteó es va dipositar a l'antic refector de la catedral i allí estigué fins el definitiu trasllat a un dels patis de l'Ajuntament de Tarragona, on ara es pot admirar.

El panteó el va projectar Domènech i Montaner contemporà-

niament a la construcció del Palau de la Música de Barcelona, en el moment dolç del modernisme a Catalunya, i reuneix totes les característiques de l'estil. El sarcòfag de Jaume I té forma de vaixell amb sengles àngels portants de la corona i la senyera, a proa i popa, i damunt de l'urna hi ha les tres corones del regnes d'Aragó, València i Mallorca. El va esculpir Narcís Gosch i Boix, i va ser decorat amb mosaic romà.

Es va pensar col·locar-lo en una plaça de Tarragona en ocasió del VII Aniversari de l'estada de Jaume I a Tarragona el setembre de 1229, abans d'embarcar a Salou vers la conquesta de Mallorca, ciutat que va rendir el 31 de desembre de dit any. Però existia el perill de la intempèrie, car el mosaic romà estava collat amb guix i podria veure's perjudicat per la humitat i les pluges.

Actualment d'ençà 1992 en el pati cobert de l'Ajuntament el panteó es troba en perfectes condicions de seguretat i s'ha convertit en un homenatge o monument en memòria del gran Rei, car no es pot considerar tomba, perquè no conté les restes del monarca, ni tampoc cenotafi doncs mai les contingué. Poblet serva les tombes dels Reis però per causa de la

Dibuix de Lluís Domènech i Montaner

destrucció dels panteons, el 1836 i els successius trasllats el 1837, de Tarragona a l'Espluga de Francolí, el 1843, de l'Espluga a Tarragona i el 1952 de Tarragona a Poblet, es va originar l'intent de fer un panteó digne a la catedral de Tarragona i això derivà finalment en una valuosa obra del Modernisme, projectada per Lluís Domènech i Montaner, el gran estudiós de Poblet i de la història i l'heràldica dels reis d'Aragó.

Joan Bassegoda

La tomba a l'Ajuntament de Tarragona

BIBLIOGRAFIA

Juan Serra Vilaró

La Comisión de Monumentos... ante las ruinas de Poblet. - Tarragona, 1946

Cèsar Martinell

Sépulcros de los Reyes de Aragón

La Vanguardia Española

Barcelona, 3 de julio de 1971

Lluís Domènech i Montaner

Exposició de dibuixos

B.D. Edicions de Disseny

Barcelona, 1970

Lluís Domènech i Montaner

50 Aniversari de la seva mort

Nadala Carulla

Barcelona, 1973

Jordi Rovira Soriano i Andreu Dasca i Roige

El Mausoleu de Jaume I: Una obra modernista de

Domènech i Montaner a Tarragona

Biblioteca Tarraconense 2

Tarragona, 1992

Lluís Domènech i Montaner

Arquitectura y Construcción, Año XIV, N° 216

Madrid y Barcelona, julio de 1910

A. Alegret

Tarragona, Año IV, N° 443

Tarragona, julio de 1923

R. Serra Pagès - Lluís Domènech i Montaner

Boletín de la Real Academia de Buenas Letras, N° 90-91

Barcelona, abril-septiembre de 1926.

Juan Bassegoda Nonell

Lluís Domènech y Montaner y el monumento a Jaime I en Tarragona

Revista Técnica de la Propiedad Urbana, N° 29

Tarragona, 1979

Cèsar Martinell

Cuadernos de Arquitectura, N° 52-53

Barcelona, 1963

Crònica de la Comunitat de l'any 2000

Gener

Dia 14, divendres: Comencen les obres de restauració de la Casa dels germans. S'han de canviar totes les bigues perquè estan molt afectades per les termites i hi ha perill que s'enfonsi el sostre. S'hi construiran noves habitacions pels monjos.

Dia 15, dissabte: Avui festa de Sant Maur i Sant Plàcid, Fra Lluç ha fet a Roma la renovació dels vots temporals per vuit mesos en presència de l'Abat General, que actuarà com a delegat de l'Abat de Poblet.

Dia 21, divendres: Avui i demà, conferències de Mn. Armand Puig sobre les paràboles.

Dia 22, dissabte: Reunió del Patronat de l'arxiu del President Tarradellas.

Dia 28, divendres: Avui i demà continua el curset de Mn. Armand Puig sobre les paràboles.

A la tarda el P. Abat i alguns monjos han anat a Cambrils per assistir-hi a l'enterrament de la Sra. Teresa Gilabert, mare del P. Josep M.

Dia 29, dissabte: El P. Abat ha anat al monestir de Cadins a la celebració del jubileu de professió de l'abadessa M. Dolors Barcons.

Per la tarda, el P. Prior ha presidit a l'Espluga de Francolí l'enterrament del Sr. Miquel Vendrell, mort la nit passada, escultor del monestir.

Febrer

Dia 7, dilluns: Al matí hi ha hagut Capítol Conventual per a escollir els delegats que hauran d'anar al proper Capítol de la Congregació, que tindrà lloc a Solius. Han sortit elegits: P. Prior, F. Maties, F. Xavier, P. Francesc Martínez-Sòria i P. Jesús.

A la tarda el P. Abat ha anat al monestir de Vallbona per a presidir l'elecció de la nova abadessa. Ha estat escollida Sor Anna M. Camprubí.

Dia 15, dimarts: F. Joan Badia ha estat operat a Barcelona, a la clínica Carmelitana. Ha estat operat de l'oïda interna per intentar de curar-li els vertígens que té molt sovint.

Dia 25, divendres: El P. Abat i els delegats escollits han anat al monestir de Solius per a la celebració del 5è Capítol de la Congregació Cistercenca de la Corona d'Aragó.

Dia 27, divendres: Comença la setmana d'exercicis espirituals enguany predicats per Mons. Damián Iguacen, bisbe emèrit de Tenerife.

Març

Dia 4, dissabte: Havent dinat i després assistir a la recreació amb la comunitat ha marxat el bisbe Damián Iguacen.

Dia 6, dilluns: Al matí hi ha hagut Capítol Conventual per escollir el delegat que haurà d'anar al proper Capítol General de l'Orde de Roma. Ha resultat elegit el P. Prior Francesc Tulla.

Dia 23, dijous: El P. Abat ha anat a Vic per assistir a la reunió dels Abats i Provincials de Catalunya.

Dia 25, dissabte: El P. Jordi M. Bou i Simó rebé de la Ciutat del Vaticà el nomenament com a nou membre de la «Pontifícia Acadèmia Mariana Internacional». Per molts anys!

Dia 28, dimarts: Aquesta tarda hi ha hagut capítol Conventual per tractar de

l'admissió al noviciat del postulant Rafael Barruè.

Abril

Dia 8, dissabte: Visita del President de la Generalitat Sr. Jordi Pujol. Cap a les 11 h. del matí ha arribat a Poblet i després de saludar a la comunitat s'ha entrevistat amb el P. Abat. Després ha visitat el Palau de l'Abat. Ha marxat tot seguit.

Dia 11, dimarts: El P. Abat ha anat al monestir de Casbas amb el postulant Rafael Barruè per al recés que aquest ha de fer abans de començar el noviciat. També els ha acompanyat Fra Josep M. Cabañes.

Dia 29, dissabte: Pel matí han visitat el monestir: El Sr. José Alberto Fernández Díaz, president del Partit Popular a Catalunya, el Sr. Rafael Luna Vives, secretari general del PP a Catalunya i senador, i el Sr. Juan Manuel Fabra Vallès, del Tribunal de Comptes Europeu a Luxemburg.

Dia 30, diumenge: A la missa conventual, presidida pel P. Abat, Fra Maties ha rebut els ministeris de lector i d'acòlit.

Maig

Dia 1, dilluns: Després de Laudes ha començat el noviciat Fra Rafael Barruè. Avui és la solemnitat traslladada de la Mare de Déu de Montserrat.

Dia 2, dimarts: Solemnitat traslladada de Sant Jordi. Després de molts anys de no haver-ho fet, hem dit la missa conventual a la capella de Sant Jordi. Ha tingut lloc també la tradicional trobada del Reial Cos de la Noblesa Catalana.

Dia 11, dijous: Aquesta tarda han operat a F. Josep M. Cabañes. La intervenció ha tingut lloc a Tarragona a la clínica Aldecoa. Tot ha anat bé, i el proper dissabte ja podrà tornar al monestir.

Dia 14, diumenge: Ordenació diaconal de F. Maties. Ha presidit la missa d'ordenació Mons. Josep M. Cases, bisbe emèrit de Segorb-Castelló. El bisbe va arribar ahir al vespre i marxarà demà.

Dia 15, dilluns: A la tarda Capítol Conventual per tractar de l'admissió a la professió solemne de F. Lluc Torcal i F. Lluís Solà.

Dia 16, dimarts: Havent dinat han marxat cap al monestir cistercenc femení de Santo Domingo de la Calzada el P. Abat junt amb els delegats escollits per al Capítol de la Congregació. Hi han anat per una reunió conjunta dels dos Capítols de la Congregació de Castella i de la Congregació de la Corona d'Aragó, sota la presidència del P. Abat General. S'hi tractarà de la preparació del proper Capítol General, sobretot del tema de la comunió dins de la Família Cistercenca. Els delegats que hi han anat eren: el P. Prior Francesc Tulla, el P. Jesús, F. Xavier, F. Maties i el P. Benet, com a substitut.

També hi han anat els delegats de les Comunitats de Solius, Vallbona, Cadins, Vallonzella i Casbas. El retorn a Poblet serà el proper dijous.

Dia 19, divendres: A la tarda, conferència de Mn. Joan Roig sobre la iconografia mariana bizantina.

Dia 24, dimecres: A la tarda, el P. Abat junt amb alguns monjos ha anat a la benedicció de la nova abadessa de Vallbona, M. Anna M. Camprubí.

Dia 27, dissabte: Ha vingut al monestir Mons. Juan José Omella, bisbe de Barbastre-Montsó. S'hi estarà fins demà a la tarda.

Dia 31, dimecres: Al matí Capítol conventual per tractar de la reunió a Poblet dels monjos i monges de Catalunya que tindrà lloc demà. També de la propera reunió de la Germandat de Poblet del dia 3 de juny.

Juny

Dia 1, dijous: Ha tingut lloc a Poblet una jornada monàstica, que ha aplegat els monjos i monges benedictins i cistercencs de Catalunya, és a dir, Montserrat, el Miracle, Poblet i Solius; Sant Pere de les Puel·les i Valldonzella de Barcelona, Sant Daniel de Girona, Cadins, Vallbona, Collsabadell, Piuggracciós i Sant Benet de Montserrat. També hi havia representants de les benedictines de Manacor a Mallorca, i de les cistercenques de Casbas d'Osca. Aquesta jornada ha estat feta en ocasió del jubileu de l'any 2000. En total s'han reunit unes 200 persones entre monjos i monges. La festa ha començat amb una benvinguda del P. Abat de Poblet i el cant del Regina coeli a l'església. Després hi ha hagut una taula rodona al celler, en la que s'ha parlat de com veu els monjos la societat d'avui dia. Han participat a la taula rodona el Sr. Joan Estruc, Mn. Teodor Suau, la Sra. Lluïsa Geronès i la Gna. Teresa Losada. Feia de moderador el P. Evangelista Vilanova, monjo de Montserrat. A continuació ha tingut lloc l'eucaristia, presidida per l'arquebisbe de Tarragona Mons. Lluís Martínez Sistach. Després el dinar al refector, ple de gom a gom, i la Nona, resada a la sala capitular, on el Sr. Arquebisbe ha llegit fragments d'una carta adreçada per l'Abat general de l'O.Cist. Finalment, després d'una breu visita al monestir, s'ha clos la jornada monàstica amb el cant de les Vespres, presidides pel P. Abat de Montserrat, Josep M. Soler.

Dia 3, dissabte: Assemblea plenària de la Germandat de Poblet. Ha tingut lloc a la sala capitular després de la missa conventual. En aquesta el P. Abat ha presentat la nova Junta i el projecte de nous Estatuts, i també de la nova empenta que es vol donar a la Germandat, després d'uns anys de paralització. Després de posar les medalles als nous germans, hi ha hagut una estona de visita del monestir i s'ha acabat la reunió amb un pisolabis al Palau de l'Abat.

Dia 27, dimarts: Excursió comunitària a Tortosa per visitar l'exposició d'art litúrgic del bisbat de Tortosa «Fidei speculum». Els monjos han visitat l'exposició a la catedral de Tortosa guiats per la Dra. Emma Liaño. Després han anat al palau episcopal on han saludat al Sr. Bisbe Mons. Xavier Salinas. Finalment han anat al delta de l'Ebre, on han fet un passeig en barca pel riu fins a la seva desembocadura.

Juliol

Dia 6, dijous: Han arribat de Roma el P. Ugo Tagni, abat emèrit de Casamari i rector del Col·legi de Sant Bernat de Roma, amb F. Lluc, que torna de Roma després

d'acabar el seu primer curs d'estudis filosòfics a la Universitat Gregoriana.

Dia 11, dimarts: F. Lluç Torcal ha fet la professió solemne a la missa conventual, presidida pel P. Abat i amb gran nombre de sacerdots, concelebrants i fidels.

Dia 12, dimecres: El P. Ugo Tagni se n'ha tornat a Itàlia. Ha arribat per passar uns dies a Poblet Mons. Ramon Torrella, arquebisbe emèrit de Tarragona.

Agost

Ha arribat Mons. Alberto Iniesta, bisbe auxiliar emèrit de Madrid.

Dia 6, diumenge: F. Lluís Solà ha fet la professió solemne a la missa conventual de la festa de la Transfiguració, presidida pel P. Abat.

Dia 10, dijous: Pel matí ha marxat Mons. Alberto Iniesta.

Al vespre ha arribat el P. Vladimir Gaudrat, abat de Lerins, que ve per assistir a la benedicció del nou abat de Montserrat.

Dia 12, dissabte: El P. Abat de Lerins se n'ha anat aquest matí a Montserrat, acompanyat pel P. Abat.

Dia 13, diumenge: El P. Abat junt amb el P. Alexandre i F. Lluís han anat a Montserrat per assistir a la benedicció del nou abat P. Josep M. Soler.

Dia 15, dimarts: Després de la missa conventual ha marxat Mons. Ramon Torrella.

Dia 23, dimecres: Al matí ha arribat Mons. Joan Enric Vives, bisbe auxiliar de Barcelona.

Dia 24, dijous: Ahir a la tarda va arribar un grup de 350 joves de la parròquia de Sant Bartomeu de Múrcia, pertanyents tots al moviment neocatecumental. Vénen de Roma on han guanyat el jubileu i han participat en la trobada dels joves amb el Papa. Van assistir ahir a les Vespres i avui a Laudes i Missa, on han cantat alguns dels seus cants. Durant el matí també han tingut una trobada de reflexió sobre les experiències d'aquest pelegrinatge a Roma. Havent dinat se n'han anat cap a Múrcia.

Dia 26, dissabte: Havent dinat ha marxat Mons. Joan Enric Vives.

Dia 31, dijous: El P. Abat i el P. Prior han marxat després de Matines cap a Roma per participar en el Capítol General de l'Orde Cistercenc.

Setembre

Dia 4, dilluns: El bisbe de Lleida Mons. Francesc Ciuraneta ha passat pel monestir on ha dinat amb uns capellans del seu bisbat.

Dia 10, diumenge: Els participants al congrés d'Història de la Corona d'Aragó que aquests dies se celebra a Barcelona han estat al monestir. Després de fer la visita, han tingut una sessió a la sala del cubar. Eren unes 350 persones.

Dia 11, dilluns: Havent dinat el P. Abat i el P. Prior han retornat de Roma, després d'haver participat al Capítol General de l'Orde.

Dia 15, divendres: El P. Jordi M. Bou i Simó assisteix al XX Congrés Mariològic Marià Internacional. Conclourà el dia 25.

Dia 16, dissabte: Al matí hi ha hagut una reunió de la Junta de la Germandat de Poblet. Hi han tractat de la confecció d'una revista. A la tarda hi ha hagut una reunió comunitària on el P. Abat i el P. Prior han explicat el desenvolupament del darrer Capítol General de l'Orde tingut a Roma.

Dia 17, diumenge: Trobada dels exalumnes de l'escola de Poblet. Pel matí han participat a la missa conventual, junt amb la mestra, Srta. Maria Josefa Guiu. Després han tingut un refresc al Palau de l'Abat.

Dia 21, dijous: El P. Prior ha anat al monestir de monges cistercenques de Talavera de la Reina (Toledo) per assistir a la benedicció de la nova abadesa.

Dia 25, dilluns: Avui ha començat un curset sobre espiritualitat cistercenca donat pel P. Juan Mª de la Torre, monjo trapenc, capellà del monestir de monges d'Armenteira (Pontevedra). Aquest curset durarà fins el dimecres.

F. Lluç se n'ha anat a Roma a continuar-hi els estudis eclesiàstics a la Universitat Gregoriana.

Dia 27, dimecres: El P. Abat i el P. Alexandre Masoliver han anat al monestir de monges cistercenques de Santo Domingo de la Calzada per impartir unes classes en el curset que organitza la Federació de monges cistercenques de Espanya. Tornaran a Poblet el dissabte, 30.

Octubre

Dia 1, diumenge: Fra Lluís Solà ha anat al monestir de Montserrat per seguir-hi els estudis de filosofia i teologia que allà fan.

Dia 7, dissabte: Reunió del Patronat de Poblet. La reunió ha tingut lloc a les 11 h. a les sales gòtiques. Ha presidit la reunió del President de la Generalitat, Molt Honorable Sr. Jordi Pujol. Hi eren presents, entre altres, representants dels departaments de Cultura de Catalunya, Aragó i Balears, així com també del govern de Madrid. Després de la reunió han dinat al mateix monestir.

Dia 8, diumenge: Després de la missa conventual el P. Abat ha anat al monestir de La Oliva (Navarra). Hi ha estat convidat per la conferència regional dels monestirs trapencs d'Espanya, que hi fan una reunió dels seus abats i abadeses.

Dia 9, dilluns: Ha arribat al monestir la primera part del llegat de llibres del Sr. Jaume Olives Canals. Es tracta d'un llegat d'uns cinc mil llibres, alguns d'ells molt valuosos. Aquest senyor era catedràtic de grec i els seus llibres eren, en la major part, obres gregues clàssiques. Els llibres que han arribat avui són els antics: hi ha un incunable i bastants impresos dels segles XVI-XVIII.

Dia 11, dimecres: El P. Abat ha tornat de la reunió dels trapencs de La Oliva. Es tracta d'una reunió preparatòria del seu Capítol General.

Dia 14, dissabte: Al matí, reunió del Patronat de l'Arxiu del President Tarradellas. Al vespre, a dos quarts de 8, hi ha hagut a l'església un concert a càrrec del grup vocal «Psallite». Està format per joves de l'Espluga de Francolí i d'altres llocs de la Conca de Barberà i del Camp de Tarragona. Han interpretat peces de música religiosa, sobretot de l'època medieval i renaixentista.

Dia 15, diumenge: Trobada al monestir d'un grup de veïns d'El Vendrell que aquest any compleixen 60 anys.

Dia 19, dijous: El P. Prior, Francesc Tulla, ha estat operat de cataractes a Barcelona.

Dia 28, dissabte: El P. Abat i el P. Alexandre han anat a Tarragona on s'ha fet una celebració en commemoració del cinquè aniversari del Concili Provincial Tarracònese.

Dia 29, diumenge: Un grup de monjos ha anat a Valls on ha estat ordenat de diaca Joan Francesc Amigó, que havia estat profés simple de Poblet (1994).

Dia 30, dilluns: El P. Abat ha anat a Bot per assistir a l'enterrament de l'àvia de Fra Antoni Mulet.

Novembre

Dia 9, dijous: El P. Abat ha anat a Bellpuig de les Avellanes (Lleida) per participar en una reunió d'Abats i Provincials de Catalunya.

Dia 18, dissabte: S'ha celebrat a Montserrat un pelegrinatge jubilar dels religiosos de Catalunya. Hi han anat cinc monjos de Poblet, quatre d'ells hi han pujat a peu sortint de Poblet el dia 16 a la matinada i fent nit a Santa Coloma de Queralt al col·legi de les Germanes Vedrunes. El dia 17 han fet el camí d'Igualada a Montserrat (de Santa Coloma a Igualada, en autobús de línia). El recorregut a peu ha estat de 65 quilòmetres.

Dia 25, dissabte: Inauguració al Palau de l'Abat de l'exposició «La Ruta del Cister vista pels artistes catalans». Hi participen 160 artistes que han donat les seves obres per al llibre que té el mateix nom que l'exposició. L'acte de presentació ha tingut lloc al mateix Palau i hi ha hagut parlaments del Sr. Joan Rigol, President del Parlament de Catalunya, del Sr. Joan Vilajoana, Conseller de Cultura de la Generalitat, del P. Abat i altres, davant un auditori que omplia tota la sala.

Dia 29, dimecres: Des d'avui fins al divendres, 1 de desembre, conferències sobre el tema «La Trinitat en la litúrgia», a càrrec del Dr. Mn. Jaume González, professor de litúrgia a la Facultat de Teologia de Catalunya.

Desembre

Dia 2, dissabte: A les 9,30 de la nit hi ha hagut a l'església un concert de corals de la Conca de Barberà amb motiu de la Campanya de Càritas arxiprestal. Hi han participat corals de Vimbodí, L'Espluga de Francolí, Montblanc, Lilla i Santa Coloma de Queralt.

Dia 3, diumenge: El P. Abat ha anat a Saragossa per assistir a l'ordenació episcopal de Mons. Alfonso Millán com a bisbe auxiliar d'aquesta seu.

Dia 10, diumenge: El P. Abat ha anat al monestir de Valldonzella on s'hi estarà fins dissabte següent per predicar els exercicis espirituals a les monges.

Dia 18, dilluns: El P. Abat i el P. Jesús M. Oliver han anat a Barcelona per assistir a la presentació del nou llibre «Poblet, espai i temps», amb el text del P. Jesús i fotografies del Sr. Francesc Bedmar, i que ha editat la Diputació de Barcelona. Aquesta presentació ha tingut lloc a l'edifici de la Diputació. S'hi féu present també el P. Abat General, Maur Esteva, vingut expressament de Roma.

Dia 24, diumenge: El P. Abat i el P. Josep Maria Recasens i Fra Lluc Torcal han anat a Barcelona per assistir a l'enterrament de la Sra. Francesca Salas, mare del P. Jesús M. Oliver.

NOTA:

Ordenació Sacerdotal el dia 22 d'abril.

Ordenació Sacerdotal de Fra Maties Pau Prades i Martínez durant la missa Conventual a les 10 h.

Llista de membres de la Comunitat de Poblet

Monjos:

P. Josep Alegre i Vilas, abat
 P. Francesc M. Tulla i Pujol, prior
 P. Jesús Oliver i Salas, sotsprior
 P. Benet Farré i Lloreta
 P. Robert Saladrigues i Ortís
 P. Guillem Aparicio i Rubio
 P. Jordi M. Bou i Simó, organista
 P. Agustí Altisent i Altisent, arxiver
 P. Antoni Aguado Fuertes
 Fra Marc Vallès i Rovira, diaca
 P. Alexandre Masoliver i Masoliver,
 prefecte d'estudis
 Fra Joan Domènech i Molina
 Fra Arnald Mercader i Bas
 Fra Anselm Pujiula i Tomàs
 Fra Ricard Miró i Tous
 Fra Plàcid Boqué i Vaqué
 Fra Josep Biosca i Albareda
 Fra Fructuós Molas i Salvat

Fra Vianney Morell i Domènech
 Fra Josep Aliaga i Molet
 P. Josep Maria Recasens i Gilabert,
 majordom i mestre de cor
 Fra Xavier Guanter i Roig, bibliotecari
 Fra Maties Pau Prades i Martínez, diaca i
 hostatger
 Fra Josep Ramon Escofet i Molero
 P. Francesc Martínez-Sòria i Ramos,
 sagristà
 Fra Antoni Benet Mulet i Garcia
 Fra Lluç Torcal i Sirera
 Fra Lluís Solà i Segura

Professos temporals:

Fra Joan Badia i Cortada
 Fra Carles Talens i Sala
 Fra Josep Maria Cabañes i Vilar

Novici:

Fra Rafel Barrué i Broch

«Ser monje no fue decisión mía, sino de Dios»

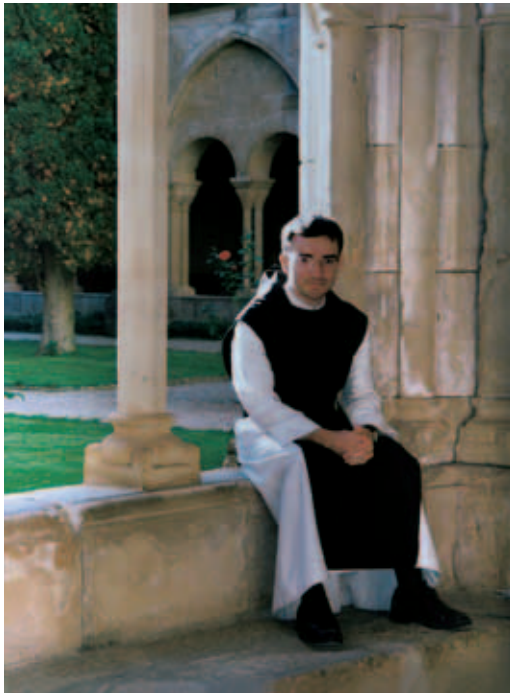
Entrevista amb fra Lluç Torcal

La voz de Lluç es tan sosegada como el entorno en el que ha decidido pasar el resto de su vida. «Siempre estaré en Poblet, aquí será donde me enterrarán», asegura sin perder ni un ápice de su serenidad. Lluç Torcal -hoy Fra Lluç Maria- habla en susurros, aunque no podría ser de otra manera: entre los muros del monasterio cisterciense reina un silencio sobrecogedor, que sorprende a quien los atraviesa por primera vez. Él lo hizo hace cinco años cuando, recién licenciado en Física por la Universidad Autónoma de Barcelona, cogió su maleta y entró de monje en Poblet. «No fue una decisión mía, sino de Dios; cuando te llama, no puedes decir que no».

Aunque Fra Lluç Maria la vocación religiosa le llegó cuando tenía 17 años. A los 19, cuando ya estu-

diava en la universidad, solicitó entrar en el monasterio «pero me dijeron que primero acabara mis estudios». Después cumpliría con la prestación social sustitutoria en una residencia de ancianos. Hoy, este joven oriundo de Sant Cugat del Vallès es el fraile más joven de los 32 que habitan el cenobio de la Conca de Barberà. «Antes de entrar en Poblet, no conocía el monasterio, ni siquiera como turista», afirma.

Su vida es ahora muy diferente. Como el resto de los monjes, Fra Lluç Maria se levanta cada día a las 4.45 de la madrugada. Después vendrán los oficios, las oraciones, el trabajo en las dependencias monacales, el almuerzo, más trabajos, la lectura, más oraciones y la cena, tras lo cual los monjes se van a dormir a sus celdas, a las 21.30. «No creo que sea una vida

dura, no me costó acostumbrarme, aquí puedo acercarme cada día a Dios». ¿Y por qué en Poblet? «Conocía Montserrat, pero no me atrajo tanto, pensé que había demasiados visitantes y que quizás no estaría muy tranquilo allí».

A su familia le costó al principio aceptar su reclusión en el monasterio. «En mi casa no eran especialmente religiosos. Y creían que ya no me verían más, pero no es así. Además, los hijos que están en clausura siempre se sabe donde están, en cambio los otros, vete a saber...» bromea. Sus amigos reaccionaron de otra manera cuando les comunicó que tomaba los hábitos: «No hubo ningún problema, con la mayoría hemos crecido juntos en el conocimiento de Dios». Según afirma, no echa de menos su vida anterior. «Hacía mucho deporte: montañismo, barranquismo... lo practiqué en su momento, pero sé que se acabó. Ahora tengo otros alicientes». Tampoco se

planteó nunca casarse: «La vocación me llegó de muy joven...».

Los monjes de Poblet están reclusos, pero no aislados: «Estamos informados de lo que pasa en el mundo por la prensa». Cada día reciben tres diarios. También tienen televisor, aunque «hace mucho tiempo que no lo vemos». Y están conectados a Internet, un medio que Fra Lluç Maria maneja a la perfección junto a otro monje, el encargado de la biblioteca: «Es una herramienta muy útil, nos sirve para comunicarnos entre los monasterios». Pero poco más. Para Fra Lluç Maria, el mundo que dejó tras de sí al entrar en el monasterio «está muy alejado de Dios, el hombre se ha apartado inconscientemente de la fuente de la vida y en él veo dolor, infelicidad y desgracia. Y también un exceso de materialismo»■

(Entrevista realitzada per Enric Alfonso
La Vanguardia 15-11-00)

Fundació Reial Monestir de Santa Maria de Poblet

Constitueix una realitat del moment en què vivim el fet que els poders públics no poden arribar a assolir tots els reptes que la societat es planteja. És per això que, cada vegada més, la societat civil es troba amb la necessitat d'implantar-se en diverses activitats per poder satisfer les necessitats d'avui dia.

Diversos són els camins que el legislador ha establert a fi de complir els objectius esmentats. Un d'aquests camins és la constitució d'una Fundació a fi de poder obtenir els recursos financers necessaris per satisfer les inquietuds socials.

A iniciativa de l'actual Rev. Pare Abat i amb el suport de diversos membres de la Germandat, recollint l'experiència d'altres Abadies que conserven un patrimoni històric important, ha sorgit la idea de construir una Fundació civil privada que tingui per objecte fomentar la difusió, el coneixement, la recerca i recuperació de tota classe de valors d'índole cultural, que tinguin com a punt de referència el Monestir de Santa Maria de Poblet i el seu entorn. Aquesta futura Fundació tindrà la seu en el mateix Monestir i es regirà per la legislació sobre Fundacions Civils Privades promulgada pel Parlament de Catalunya.

La Fundació, tot i essent impulsada per la Germandat i desenvolupant una funció complementària d'aquesta, serà una entitat totalment autònoma i independent, amb plena personalitat jurídica, actuant per si mateixa i en col·laboració amb les Administracions Públiques, Institucions i Organismes Internacionals i altres entitats de caràcter tant públic com privat, realitzant tota classe d'activitats, ja sigui en el Monestir o en altres llocs, en compliment dels fins fundacionals. Els treballs seràn d'índole diversa, tal com

organització de cursos, seminaris, exposicions, congressos, concerts de música, cant gregorià, concessió de premis, de beques, participació en la Comissió Europea, Unesco, Nacions Unides, etc.

El projecte fundacional ja ha rebut el suport de diverses entitats i queda obert a totes aquelles persones que s'identifiquin amb l'esperit de Poblet i amb tot allò que representa.

Antoni M. Andreu i Vives

